

WYROK

Warszawa, dnia 22 czerwca 2026 r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodnicząca: Beata Konik

Ernest Klauziński

Natalia Kurek

Protokolant: Tomasz Skowroński

po rozpoznaniu na rozprawie odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w dniu 4 maja 2026 r. przez wykonawcę MGGP spółkę akcyjną z siedzibą w Tarnowie, w postępowaniu prowadzonym przez zamawiającego PKP Polskie Linie Kolejowe spółkę akcyjną z siedzibą w Warszawie, przy udziale uczestnika po stronie zamawiającego – wykonawcy INKO Consulting spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie, przy udziale uczestnika po stronie odwołującego – wykonawcy TPF spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie,

orzeka:

1. Oddala odwołanie.
2. Kosztami postępowania obciąża Odwołującego i:
 - 2.1. Zalicza w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwotę 15 000 zł 00 gr (słownie: piętnaście tysięcy złotych zero groszy) uiszczoną przez Odwołującego tytułem wpisu od odwołania oraz kwotę 3 600 zł 00 gr (słownie: trzy tysiące sześćset złotych zero groszy) poniesioną przez Zamawiającego tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.
 - 2.2. Zasądza od Odwołującego na rzecz Zamawiającego kwotę 3 600 zł 00 gr (słownie: trzy tysiące sześćset złotych zero groszy) stanowiącą koszty postępowania odwoławczego poniesione przez Zamawiającego.

Na orzeczenie - w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia - przysługuje skarga za pośrednictwem Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Zamówień Publicznych.

Przewodnicząca:

.....
.....

Uzasadnienie

PKP Polskie Linie Kolejowe spółka akcyjna z siedzibą w Warszawie (dalej: „Zamawiający”) prowadzi w trybie przetargu nieograniczonego postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na usługi pn.: „Pełnienie nadzoru inżynierskiego nad realizacją projektu wykonawczego branży srk oraz kompleksowych robót budowlanych na linii kolejowej nr 622 na odcinku F+J Podłęża R401 – Gdów/ Podłęża R301 – Podłęża Balachówka w ramach projektu pn.: „Budowa nowej linii kolejowej Podłęża – Szczyrzyc – Tymbark/Mszana Dolna oraz modernizacja istniejącej linii kolejowej nr 104 Chabówka – Nowy Sącz – Etap II”, nr postępowania: 9090/IRZU/03548/03113/25/P.

Przedmiotowe postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego jest prowadzone na podstawie ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2026 r. poz. 793).

Szacunkowa wartość zamówienia jest wyższa od kwot wskazanych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy Pzp.

Ogłoszenie o zamówieniu zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z 15 lipca 2026 r., nr 459638-2025 OJ S 133/2025.

W postępowaniu tym MGGP spółka akcyjna z siedzibą w Tarnowie (dalej: „Odwolujący”) 4 maja 2026 r. złożył odwołanie do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej wobec wyboru oferty najkorzystniejszej i innych czynności Zamawiającego w postępowaniu.

Odwolujący zarzucił Zamawiającemu naruszenie:

- 1) art. 110 ust. 2 i 3 ustawy Pzp poprzez zaniechanie wykluczenia INKO z Postępowania oraz bezpodstawne przyjęcie, że środki przedstawione przez INKO stanowią skuteczne samooczyszczenie i potwierdzają jego rzetelność, podczas gdy wykonawca INKO nie przeprowadził w sposób skuteczny procedury samooczyszczenia, która potwierdzałaby jego rzetelność, w tym nie przedstawił wraz z ofertą informacji i dowodów potwierdzających spełnienie przesłanek samooczyszczenia, podczas gdy zgodnie z art. 110 ust. 2 ustawy Pzp wykonawca może nie podlegać wykluczeniu wyłącznie wtedy, gdy udowodni zamawiającemu, że skutecznie podjął określone środki naprawcze,
- 2) art. 109 ust. 1 pkt 8 oraz pkt 10 ustawy Pzp poprzez zaniechanie wykluczenia INKO z Postępowania, pomimo że wykonawca ten w złożonym wraz z JEDZ samooczyszczeniu przedstawił niepełny, a tym samym wprowadzający w błąd obraz swojej sytuacji, pomijając informacje o zdarzeniach (kolejne wykluczenie z postępowania przetargowego), podczas gdy przepis ten nakazuje Zamawiającemu wykluczenie wykonawcy przedstawiającego Zamawiającemu informacje nieprawdziwe lub nie ujawniającego informacji wymaganych do weryfikacji braku podstaw wykluczenia, mających lub mogących mieć istotny wpływ na decyzje podejmowane w postępowaniu,

zarzuty ewentualne, tj. naruszenie:

- 3) art. 128 ust. 1 i/lub ust. 5 ustawy Pzp w zw. z art. 16 pkt. 1 i 2 ustawy Pzp poprzez zaniechanie wezwania wykonawcy INKO do złożenia/uzupełnienia dowodów pozwalających na stwierdzenie czy usługi wskazane przez INKO na potwierdzenie spełniania warunku udziału w postępowaniu zostały zrealizowane należycie i/lub wezwania go do wyjaśnień w tym zakresie, w sytuacji, gdy złożone w odpowiedzi na wezwanie Zamawiającego podmiotowe środki dowodowe nie potwierdzają należytego wykonania tych usług,
- 4) art. 226 ust. 1 pkt 8 ustawy Pzp w zw. z art. 224 ust. 5 i 6 Ustawy Pzp w zw. z art. 16 pkt 1 Pzp przez brak prawidłowej oceny wyjaśnień INKO w zakresie rażąco niskiej ceny i zaniechanie odrzucenia oferty złożonej przez INKO, pomimo że wyjaśnienia w zakresie rażąco niskiej ceny potwierdzają, że oferta INKO zawiera rażąco niską cenę w stosunku do przedmiotu zamówienia i jako taka powinna podlegać odrzuceniu, co prowadzi do naruszenia zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców,

ewentualnie naruszenie:

- 5) art. 224 ust. 1 ustawy Pzp poprzez zaniechanie wezwania INKO do udzielenia dalszych wyjaśnień w zakresie cen jednostkowych dot. stawek miesięcznych i dziennych personelu konsultanta oraz wysokości kwoty przeznaczonej na rezerwę,
- 6) art. 239 ust. 1 ustawy Pzp poprzez zaniechanie dokonania prawidłowej oceny ofert oraz wybrze oferty INKO jako najkorzystniejszej oferty w Postępowaniu, w sytuacji, gdy oferta powinna zostać odrzucona jako oferta zawierająca rażąco niską cenę oraz oferta złożona przez Wykonawcę podlegającego wykluczeniu.

W związku z powyższym, Odwołujący wniósł o uwzględnienie odwołania i nakazanie Zamawiającemu:

- unieważnienie czynności z dnia 22 kwietnia 2026 r. polegającej na wyborze jako najkorzystniejszej oferty złożonej przez INKO Consulting Sp. z o.o.,
- dokonanie ponownej oceny i badania ofert,
- wykluczenie wykonawcy INKO z Postępowania,
- odrzucenie oferty wykonawcy INKO jako oferty zawierającej rażąco niską cenę i/lub ofertę złożoną przez Wykonawcę podlegającego wykluczeniu z Postępowania
- ewentualnie, w przypadku stwierdzenia braku podstaw do odrzucenia oferty INKO – wezwanie INKO do złożenia dodatkowych wyjaśnień w przedmiocie rażąco niskiej ceny, w zakresie stawek miesięcznych i dziennych personelu konsultanta oraz wysokości kwoty przeznaczonej na rezerwę,
- ewentualnie, w przypadku stwierdzenia braku podstaw do odrzucenia oferty INKO – wezwanie INKO do złożenia referencji lub innych dokumentów, potwierdzających należyte wykonanie usług wykazanych w pkt. 1 i 2 Załącznika nr 3, wydanych przez podmiot, dla którego usługi zostały wykonane,
- powtórzenie wyboru oferty najkorzystniejszej.

W uzasadnieniu odwołania Odwołujący wskazał, co następuje.

W pierwszej kolejności Odwołujący wskazał, że ma interes we wniesieniu odwołania i może ponieść szkodę. Odwołujący podał uzasadnienie zarzutów odwołania.

W złożonej pismem z 12 czerwca 2026 r. odpowiedzi na odwołanie, Zamawiający wniósł o oddalenie odwołania i przedstawił uzasadnienie swojego stanowiska.

W piśmie procesowym z 12 czerwca 2026 r. zgłaszający przystąpienie do postępowania odwoławczego wykonawca INKO Consulting spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie przedstawił stanowisko wobec zarzutów odwołania i złożył dowody, tj. Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 lutego 2026 r., sygn. akt XXIII Zs 160/25 wraz z uzasadnieniem, Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 marca 2026 r., sygn. akt XXIII Zs

161/25 wraz z uzasadnieniem, JEDZ złożony w Postępowaniu PKP Intercity wraz z Informacją dodatkową, Informacja z otwarcia ofert z dnia 5 grudnia 2023 r. w Postępowaniu PKP Intercity.

Krajowa Izba Odwoławcza (dalej: „Izba” lub „KIO”), rozpoznając na rozprawie złożone odwołanie i uwzględniając dokumentację z przedmiotowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, stanowiska stron złożone na piśmie i podane do protokołu rozprawy ustaliła, co następuje.

Odwolującemu zgodnie z treścią w art. 505 ustawy Pzp przysługują środki ochrony prawnej, ponieważ jest wykonawcą biorącym udział w postępowaniu o to zamówienie publiczne.

Do przedmiotowego postępowania odwoławczego przystąpienie w charakterze uczestnika postępowania, po stronie Zamawiającego, w ustawowym terminie, skutecznie zgłosił wykonawca INKO Consulting spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie (dalej: „Przystępujący”). Po stronie Odwołującego przystąpienie do postępowania odwoławczego skutecznie, zgłosił natomiast wykonawca TPF spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie.

Odwolanie zostało rozpoznane w granicach zawartych w nim zarzutów (art. 555 ustawy Pzp), podtrzymanych na rozprawie z uwzględnieniem zasady kontrydiktoryjności postępowania (art. 534 ust. 1 ustawy Pzp). Rozpoznając przedmiotowe odwołanie Izba miała na uwadze treść akt postępowania (§8 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie postępowania przy rozpoznawaniu odwołań przez Krajową Izbę Odwoławczą z dnia 30 grudnia 2020 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 2453). Izba przy rozpoznaniu sprawy miała na uwadze ponadto stanowiska Stron i Przystępującego zaprezentowane zarówno w pismach procesowych, w tym w odpowiedzi na odwołania jak i podczas rozprawy oraz złożone dowody.

Izba ustaliła następujące okoliczności faktyczne jako istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zgodnie z treścią specyfikacji warunków zamówienia (dalej: „SWZ”) oraz instrukcji dla wykonawców (dalej: „IDW”) Zamawiający wskazał:

- O udzielenie Zamówienia mogą ubiegać się Wykonawcy, wobec których brak jest podstaw do wykluczenia z Postępowania, w tym m.in. na podstawie art. 109 ust. 1 pkt. 2, 3, 4, 8, 9, 10 Ustawy (podstawy wykluczenia fakultatywne) – *vide* pkt 8.1 lit b) IDW,
- Wykonawca nie podlega wykluczeniu w okolicznościach określonych w art. 108 ust. 1 pkt 1, 2, 5 Ustawy (podstawy wykluczenia obligatoryjne) lub art. 109 ust. 1 pkt. 2, 3, 4, 8, 9, 10 Ustawy (podstawy wykluczenia fakultatywne), jeżeli udowodni Zamawiającemu, że spełnił łącznie przesłanki wskazane w art. 110 ust. 2 Ustawy a Zamawiający oceni, że, uwzględniając wagę i szczególne okoliczności czynu Wykonawcy, podjęte przez Wykonawcę czynności, o których mowa w art. 110 ust. 2 Ustawy są wystarczające do wykazania jego rzetelności. – *vide* pkt 8.9 IDW,
- Opis warunku udziału w zakresie zdolności technicznej lub zawodowej:

„wymagane jest wykazanie przez Wykonawcę wykonania, w okresie ostatnich 8 (ośmiu) lat przed upływem terminu składania ofert, (a jeżeli okres prowadzenia działalności jest krótszy – w tym okresie): co najmniej 1 (jednej) usługi polegającej na zarządzaniu inwestycją i sprawowaniu nadzoru nad realizacją robót budowlanych, z wyłączeniem nadzoru w okresie gwarancji, w zakresie budowy lub przebudowy zelektryfikowanej lub elektryfikowanej linii kolejowej, przy czym usługi te muszą dotyczyć robót budowlanych, których wartość (dla każdej z osobna) zakończonych lub odebranych świadectwem przejścia (protokołem odbioru końcowego lub innym równoważnym dokumentem) robót wynosi co najmniej 500 000 000,00 (pięćset milionów) PLN brutto

Wymagany zakres realizacji, dla której Wykonawca pełnił nadzór nad:

- 1) Co najmniej 1 (jednymi) robotami budowlanymi, obejmującymi swoim zakresem Budowę lub kompleksową Przebudowę nawierzchni torowej oraz wzmocnienie podtorza lub kompleksową wymianę podtorza na długości co najmniej 10 (dziesięciu) km linii kolejowej zelektryfikowanej lub elektryfikowanej;*
- 2) Co najmniej 1 (jednymi) robotami budowlanymi, obejmującymi swoim zakresem Budowę lub kompleksową Przebudowę sieci trakcyjnej wraz z konstrukcjami wsporczymi na długości co najmniej 10 (dziesięciu) km linii kolejowej zelektryfikowanej lub elektryfikowanej;*
- 3) Budowę lub kompleksową Przebudowę co najmniej 15 (piętnastu) rozjazdów zwyczajnych w technologii blokowej i zabudowę pod nimi warstwy ochronnej z odwodnieniem;*
- 4) Budowę lub kompleksową Przebudowę toru kolejowego lub drogi ze wzmocnieniem podłoża za pomocą kolumn betonowych i/lub kolumn żwirowych i/lub kolumn żwirowo-betonowych i/lub kolumn z cementogruntu na łącznej długości co najmniej 5 000 (pięć tysięcy) m;*
- 5) Budowę lub kompleksową Przebudowę co najmniej 1 (jednej) stacji kolejowej, przy czym obejmowała ona co najmniej 1 (jeden) tor główny zasadniczy i co najmniej 1 (jeden) tor główny dodatkowy wraz z kompleksową wymianą nawierzchni torowej, wzmocnieniem lub wymianą podtorza oraz wykonaniem odwodnienia oraz posiadała co najmniej 2 (dwa) perony;*
- 6) Budowę lub kompleksową Przebudowę systemu stacyjnych, scentralizowanych urządzeń SRK (sterowania ruchem kolejowym) na stacji, która została włączona do Lokalnego Centrum Sterowania,*
- 7) Budowę lub kompleksową Przebudowę samoczynnej dwukierunkowej blokady liniowej o długości co najmniej 5 (pięciu)*

km wraz z powiązaniem do systemu stacyjnego, 8)

Budowę lub kompleksową Przebudowę 4 (czterech) mostów i 4 (czterech) wiaduktów, w tym co najmniej 1 (jeden) most lub wiadukt o rozpiętości teoretycznej najdłuższego przęsła nie mniejszej niż 40 (czterdzieści) m;

9) Budowę lub kompleksową Przebudowę co najmniej 1 (jednego) przejścia podziemnego dla pieszych pod torami;

10) Budowę tunelu kolejowego lub tunelu metra lub tunelu drogowego o długości co najmniej 700 (siedemset) m. Nie dopuszcza się wskazywania jako doświadczenia wykonania tunelu ewakuacyjnego i przewiązek między tunelami;

11) Opracowaniem co najmniej 1 (jednej) dokumentacji projektowej dla robót budowlanych, w skład których wchodziła Budowa lub kompleksowa Przebudowa infrastruktury kolejowej w zakresie branży sterowania ruchem kolejowym, każda obejmująca co najmniej 1 (jedną) stację, na której zabudowano zewnętrzne i wewnętrzne komputerowe urządzenia sterujące z elektrycznymi napędami zwrotnicowymi i licznikową kontrolą niezajętości torów i rozjazdów oraz każda obejmująca co najmniej 5 (pięć) km samoczynnej dwukierunkowej blokady liniowej. Na podstawie opracowanej dokumentacji projektowej uzyskano ostateczne decyzje pozwolenia na budowę lub zatwierdzone zgłoszenie robót.

Każde wykazane zadanie/realizacja może jednocześnie potwierdzać spełnienie kilku z powyższych warunków.

Dla wykazania spełnienia warunków udziału w postępowaniu, o którym mowa w pkt. 8.6 ppkt 4), 8), 9) i 10) Zamawiający dopuszcza również realizację usług nadzoru nad robotami budowlanymi w inwestycjach liniowych innych niż kolejowe.

Jako wykonanie usługi należy rozumieć doprowadzenie co najmniej do wystawienia Świadczenia Przejścia (dla kontraktów realizowanych zgodnie z Warunkami FIDIC), protokołu odbioru całości robót lub równoważnego dokumentu (w przypadku zamówień, w których nie wystawia się Świadczenia Przejścia) lub zakończenia realizacji umowy na świadczenie usług nadzoru jeżeli zakończenie realizacji umowy nastąpiło wcześniej niż wystawienie Świadczenia Przejścia (dla kontraktów realizowanych zgodnie z Warunkami FIDIC), protokołu odbioru całości robót lub równoważnego dokumentu (w przypadku zamówień, w których nie wystawia się Świadczenia Przejścia)."

- W celu wstępnego wykazania, braku podstaw do wykluczenia z Postępowania oraz potwierdzenia spełnienia warunków udziału w Postępowaniu, każdy z Wykonawców wraz z ofertą zobowiązany jest złożyć Jednolity Dokument, którego wzór stanowi Załącznik nr 1 E do IDW. – vide pkt 9 IDW,
- W celu wykazania spełnienia ww. warunku udziału w postępowaniu wykaz usług wykonanych nie wcześniej niż w okresie ostatnich 8 lat przed upływem terminu składania ofert, a jeżeli okres prowadzenia działalności jest krótszy - w tym okresie, wraz z podaniem ich rodzaju, wartości (w przypadku, gdy wymagane), daty i miejsca wykonania oraz podmiotów, na rzecz których usługi te zostały wykonane (sporządzony wg wzoru stanowiącego Załącznik nr 3 do IDW),
- dowody określające czy usługi wymienione w wykazie zostały wykonane należyście, przy czym dowodami, o których mowa są referencje bądź inne dokumenty wystawione przez podmiot, na rzecz którego usługi zostały wykonane,
- inne dokumenty – jeżeli Wykonawca z przyczyn niezależnych od niego nie jest w stanie uzyskać dokumentów,

Przystępujący złożył wraz z ofertą dokument pt. „samooczyszczenie” z datą podpisu 18 sierpnia 2025 r., wraz z załącznikami. Następnie w odpowiedzi na wezwanie Zamawiającego w trybie art. 126 ust. 2 ustawy Pzp złożył m.in. dokument pt. „dokument samooczyszczenia” z datą podpisu 10 marca 2026 r. wraz z załącznikami.

Ponadto Izba ustaliła, że Zamawiający pismem z 15 grudnia 2025 r. wezwał Przystępującego w trybie art. 224 ust. 2 pkt 1 ustawy Pzp do złożenia szczegółowych wyjaśnień wraz z dowodami w zakresie wskazanym w treści wezwania.

Przystępujący udzielił odpowiedzi pismem z 30 grudnia 2025 r.

Zamawiający pismem z 10 kwietnia 2026 r. wezwał Przystępującego w trybie art. 224 ust. 1 ustawy Pzp do wyjaśnienia wątpliwości jakie Zamawiający powziął po analizie odpowiedzi Przystępującego na pierwsze wezwanie.

Pismem z 15 kwietnia 2026 r. Przystępujący udzielił odpowiedzi na ww. wezwanie.

Następnie Izba ustaliła, że w odpowiedzi na wezwanie w trybie art. 126 ust. 2 ustawy Pzp Przystępujący złożył wypełniony załącznik nr 3 Wykaz zamówień wykonanych przez Wykonawcę, wraz z pismem z dnia 09 kwietnia 2024 r. „odmowa udzielenia poświadczenia”, świadectwem przejścia całości robót z 27 września 2022 r., pismem z 26 sierpnia 2022 r., pismem z 31 lipca 2017 r. oraz umową powykonawczą – dowody odnoszące się do poz. 2 wykazu oraz świadectwo przejścia z 26 stycznia 2024 r., odmowę udzielenia poświadczenia z 20 sierpnia 2025 r., umowę powykonawczą oraz umowę nr 90/128/0010/17/ZI – w zakresie poz. 1 wykazu.

Izba zważyła co następuje.

Odwołanie podlegało oddaleniu z następujących powodów.

Ad zarzutu 1 i 2

Odwołujący w uzasadnieniu odwołania w odniesieniu do ww. zarzutów poniósł, że jako powód złożenia Samooczyszczenia 1 INKO wskazało okoliczności związane z wykluczeniem

konsorcjum, w ramach którego Wykonawca działał, na podstawie art. 109 ust 1 pkt 8 ustawy Pzp z postępowania na Pełnienie nadzoru nad realizacją robót budowlanych oraz nad wykonaniem projektu wykonawczego i realizacją robót budowlanych na zabudowę urządzeń sterowania ruchem kolejowym, urządzeń kolejowych sieci telekomunikacyjnych, systemu dynamicznej informacji podróżnych na odcinku Katowice Szopienice Południowe – Katowice – Katowice Piotrowice w ramach projektu „Prace na podstawowych ciągach pasażerskich (E 30 i E 65) na obszarze Śląska, etap I: linia E 65 na odcinku Będzin - Katowice Szopienice Płd. – Katowice – Katowice Piotrowice, prowadzonego przez PKP

Polskie Linie Kolejowe S.A. Wykonawca poinformował Zamawiającego, że w dniu 28.02.2024 r. Krajowa Izba Odwoławcza (dalej „KIO”) wydała wyrok w sprawie o sygn. akt KIO 405/24, na mocy którego odwołanie od wyżej wskazanej czynności wykluczenia zostało oddalone.

Odwołujący wskazał, że za wykluczeniem Wykonawcy z powyżej wskazanego postępowania stał stan faktyczny, opisany szczegółowo w pkt. 3 Samooczystczenia 1, który jednoznacznie pokazuje, że INKO w okresie ostatnich kilku lat kilkakrotnie zostało wykluczone z postępowań przetargowych ze względu na podanie informacji nieprawdziwych dotyczących warunków udziału w postępowaniu czy podstaw wykluczenia. Odwołujący omówił treść samooczystczenia 1. Następnie Odwołujący wskazał, że 26 lutego 2026 r. Zamawiający pismem znak IRZU.292.6.2025. IRE-01756-I.JL.12 wezwał INKO do złożenia podmiotowych środków dowodowych, aktualnych na dzień złożenia. W odpowiedzi Wykonawca w dniu 10.03.2026 r. przedłożył między innymi dokument oznaczony nazwą samooczystczenie INKO – TP aktualizacja (dalej: Samooczystczenie 2). Jako podstawę złożenia Samooczystczenia 2 – podstawę wykluczenia INKO wskazało (Pkt. 23 Samooczystczenia 2) Wykonawca informuje, że w dniu 8 sierpnia 2025 roku został wykluczony z postępowań o udzielenie zamówienia publicznego prowadzonych przez Skarb Państwa – Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad, w imieniu którego działa Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Krakowie pn.: Opracowanie dokumentacji projektowej dla zadania pn.: „Budowa drogi ekspresowej nr 52 na odcinku Bulowice (bez węzła) – Chocznia (bez węzła)” Opracowanie dokumentacji projektowej dla zadania pn.: „Budowa drogi ekspresowej nr 52 na odcinku Kalwaria Wschód (bez węzła) – Głogoczków (z węzłem)”. Odwołujący omówił treść samooczystczenia 2.

W ocenie Odwołującego działania INKO nie pozwalają przyjąć, że wykonawca ten dokonał skutecznego samooczystczenia, pozwalającego na uznanie, że pomimo zachodzenia wobec niego przesłanek wykluczenia jest wykonawcą rzetelnym. Odwołujący podniósł, że:

a. Wykonawca INKO nie sprostował wykazaniu spełnienia przesłanek skutecznego samooczystczenia, określonych w art. 110 ust. 2 ustawy Pzp, a jednocześnie

b. nie wykazał, że nie podlega wykluczeniu przez cały okres Postępowania.

Odwołujący podkreślił, że INKO w Postępowaniu złożyło dwa dokumenty samooczystczenia, pierwszy wraz z ofertą, drugi – aktualizację – razem z przekazaniem podmiotowych środków dowodowych. Co istotne Samooczystczenie 2 odnosiło się do okoliczności faktycznych, które – jak wykazano powyżej – wystąpiły (8.08.2025 r.) przed terminem składania ofert w Postępowaniu (19.08.2025 r.). Pomimo to, INKO nie zamieściło w Samooczystczeniu 1 żadnych, nawet najbardziej zdawkowych informacji o kolejnym wykluczeniu w postępowaniu pn.: Opracowanie dokumentacji projektowej dla zadania pn.: „Budowa drogi ekspresowej nr 52 na odcinku Bulowice (bez węzła) – Chocznia (bez węzła)” Opracowanie dokumentacji projektowej dla zadania pn.: „Budowa drogi ekspresowej nr 52 na odcinku Kalwaria Wschód (bez węzła) – Głogoczków (z węzłem)”. Powyższe powoduje, że w Samooczystczeniu 1 Wykonawca nie przedstawił kompletnego i rzetelnego obrazu swojej sytuacji podmiotowej. Nie ujawnił bowiem Zamawiającemu faktu zaistniałego wykluczenia, nie opisał okoliczności, które legły u podstaw tamtego rozstrzygnięcia i nie przedstawił wraz z ofertą żadnego wywodu mającego wykazać, że pomimo obciążającego go zdarzenia odzyskał rzetelność. Co więcej Samooczystczenie 1, złożone w związku z licznymi przypadkami wykluczenia INKO z postępowań w związku z przedstawianiem przez Wykonawcę informacji nieprawdziwych nie potwierdza, że Wykonawca ten naprawił wcześniejsze błędy i zaniedbania oraz daje rękojmię należytego wykonania zamówienia. INKO Consulting Sp. z o.o. powołuje się na szereg działań podjętych po wystąpieniu incydentów skutkujących jego wykluczeniem z postępowań przetargowych. W szczególności wskazuje na reorganizację personelu, zerwanie współpracy z osobami odpowiedzialnymi za naruszenia, wdrożenie systemów sprawozdawczości i audytu wewnętrznego, udział w szkoleniach oraz wdrożenie i certyfikację systemu zarządzania jakością ISO 9001. Działania te mają jednak przede wszystkim charakter deklaracyjny i proceduralny, a ich wartość dowodowa – oceniana w kontekście faktycznego oddziaływania na eliminację ryzyk i zapobieżenie przyszłym naruszeniom – jest ograniczona.

Nieskuteczność i niewystarczający charakter Samooczystczenia 1 wynika także z:

a. braku dowodów potwierdzających podjęte środki, dołączone dokumenty nie pozwalają na stwierdzenie zaistnienia wszystkich wskazywanych przez INKO środków zaradczych (np.: brak potwierdzenia reorganizacji personelu, częściowe potwierdzenia przeprowadzenia szkoleń pracowników),

b. braku przedstawienia przez Wykonawcę jakiegokolwiek dokumentacji potwierdzającej skuteczność wdrożonych procedur w praktyce, w tym dowodów na ich rzeczywiste stosowanie, skutki, przeprowadzone kontrole, audyty, działania naprawcze czy reakcje na sytuacje problemowe,

c. brak związku przedkładanych dokumentów z kwestiami objętymi samooczystczeniem (np.: Certyfikat ISO,

d. pozorną oświadczeń o zatrudnieniu nowych pracowników).

Odwołujący podniósł, że dokumenty stanowiące załącznik do Samooczystczenia 1 zostały ocenione negatywnie jako dowody wdrożenia środków zaradczych przez Sąd Zamówień Publicznych w wyroku o sygn. akt XXIII Zs 161/25., gdzie Sąd wskazał wprost, że z przyczyn opisanych powyżej działania te nie stanowią przesłanki świadczącej o rzetelności wykonawcy. Sąd uznał, że INKO w ogóle nie uczy się na własnych błędach i nie akceptuje oceny wdrożonych

działań przez organy orzekające, posługując się nadal takimi samymi, nieskutecznymi schematami. Sąd Okręgowy oceniając wcześniejsze samooczyszczenie INKO zwrócił uwagę na fakt, że odpowiedzią firmy na wszystkie problemy związane z oferowaniem są uchwały zarządu. Sąd zauważył również, że INKO nie przedstawiło dowodów, że dokumenty w ogóle kiedykolwiek zostały przedstawione pracownikom celem zapoznania się (sygn. akt XXIII Zs 161/25). Tymczasem, zdaniem Odwołującego, INKO po raz kolejny sięga po (nieskuteczne) uchwały i zarządzenia jako remedium na zaistniały problem.

W odniesieniu do Samooczyszczenia 2 należy wskazać, że nie wypełnia ono przesłanek opisanych w art. 110 ust. 2 ustawy Pzp, gdyż w szczególności:

a. część środków, na które powołuje się INKO, została wdrożona jeszcze przed zaistnieniem zdarzenia stanowiącego podstawę wykluczenia. Dotyczy to między innymi funkcjonowania systemu zarządzania jakością, procedur organizacyjnych czy szkoleń personelu, które – co wynika bezpośrednio z Samooczyszczenia 1 – obowiązywały już wcześniej, a mimo to nie zapobiegły powstaniu kolejnego naruszenia polegającego na przedstawieniu informacji nieprawdziwych. Skoro zatem określone mechanizmy istniały już w czasie, gdy doszło do zdarzenia będącego podstawą wykluczenia, to oczywiste jest, że nie mogą one zostać uznane za środki naprawcze w rozumieniu art. 110 ust. 2 ustawy Pzp, nawet w przypadku ich modyfikacji czy zamiany. Widać bowiem wyraźnie, że ich wdrożenie nie eliminuje ryzyka powtórzenia się naruszenia.

b. odnośnie deklarowanego zerwania współpracy z osobą trzecią, którą wykonawca arbitralnie i bezpodstawnie wskazuje jako odpowiedzialną za przekazanie nieprawdziwych informacji ofertowych, INKO w żaden sposób nie wykazało, że to właśnie ta osoba faktycznie przekazała informacje nieprawdziwe, nie udowodniło, aby osoba ta w ogóle pełniła jakąkolwiek funkcję w procesie przygotowania, weryfikacji lub zatwierdzenia oferty, ani też nie wykazało rzeczywistego i definitywnego zerwania współpracy, a przedstawione „dowody” mają charakter wyłącznie deklaracyjny,

c. przedstawione celem wykazania wprowadzenia systemu sprawozdawczości i kontroli dowody mają charakter organizacyjny. Z dokumentów (uchwała i zarządzenie Zarządu wprowadzające nową procedurę weryfikacji informacji ofertowych, zarządzenie o przeprowadzeniu audytu stosowania tej procedury) pokazują jedynie fakt ich formalnego ich przyjęcia, natomiast nie wynika z nich w żaden sposób, aby procedury te zostały rzeczywiście wdrożone, są znane pracownikom, funkcjonują w praktyce.

d. zarządzenie o przeprowadzeniu audytu nie stanowi dowodu skuteczności samooczyszczenia, lecz co najwyżej dowód planowanych działań w przyszłości,

e. przedłożone certyfikaty, niezależnie od ich liczby i formy, nie odnoszą się ani czasowo, ani przedmiotowo do zdarzeń stanowiących podstawę wykluczenia, nie wykazują podjęcia przez Wykonawcę działań naprawczych ani zapobiegawczych w rozumieniu art. 110 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy Pzp, a tym samym nie mogą zostać uznane za dowody skutecznego samooczyszczenia, potwierdzając ogólne kompetencje osobiste, podczas gdy przesłanka wykluczenia dotyczy rzetelności Wykonawcy jako uczestnika postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, w związku z czym pozostają irrelevantne dla oceny dopuszczalności zastosowania instytucji samooczyszczenia w niniejszej sprawie.

Odwołujący wskazał na lukę czasową pomiędzy chwilą złożenia Samooczyszczenia 1 oraz Samooczyszczenia 2, która pokazuje, że INKO nie wykazała nieprzerwanego stanu niepodlegania wykluczeniu przez cały okres prowadzenia Postępowania, podczas gdy właśnie taki nieprzerwany stan jest wymagany przez systematykę art. 110 ustawy Pzp.

Zamawiający w odpowiedzi na odwołanie argumentował, że przepisy ustawy PZP nie zakazują wykonawcy uzupełniania i aktualizowania informacji oraz dowodów dotyczących samooczyszczenia w toku postępowania. Zamawiający wyjaśnił, że dokonywał oceny sytuacji podmiotowej Przystępującego na podstawie całokształtu dokumentów znajdujących się w aktach postępowania, w tym dokumentów złożonych na wezwanie w ramach badania podmiotowych środków dowodowych. Zamawiający wskazał, że wykonawca INKO przedłożył prawidłowo wypełniony dokument JEDZ, w którym zadeklarował istnienie podstaw do wykluczenia oraz przedstawił informacje dotyczące przeprowadzonego samooczyszczenia. Tym samym nie sposób uznać, że wykonawca wprowadził Zamawiającego w błąd co do swojej sytuacji podmiotowej lub zataił okoliczności mające znaczenie dla oceny podstaw wykluczenia. Jednocześnie z oświadczeniem JEDZ wykonawca złożył dokument samooczyszczenia, w którym przedstawił nie tylko szereg postępowań, w których podlegał wykluczeniu, lecz przede wszystkim wskazał podjęte przez niego środki naprawcze, mające na celu wyeliminowanie ryzyka wystąpienia podobnych nieprawidłowości w przyszłości. Zamawiający, oceniając powyższe działania wykonawcy INKO pod względem formalnym, stoi na stanowisku, że wykonawca postąpił prawidłowo, zarówno w zakresie wypełnienia oświadczeń w ramach JEDZ, jak również składając stosowne oświadczenia dotyczące samooczyszczenia. Okoliczność złożenia przez wykonawcę drugiego oświadczenia dotyczącego samooczyszczenia, w ramach którego ujawniono dodatkowe postępowanie, w którym wykonawca miał podlegać wykluczeniu, stanowiła – w ocenie Zamawiającego – dopuszczalne i uzasadnione uzupełnienie oraz aktualizację złożonego uprzednio oświadczenia. Działanie wykonawcy INKO, w ocenie Zamawiającego, należało uznać za usprawiedliwione przede wszystkim ze względu na fakt, iż aktualizacja oświadczenia nastąpiła przed dokonaniem merytorycznej oceny oferty wykonawcy, a więc przed podjęciem decyzji przez Zamawiającego. Co więcej, podjęte przez INKO środki naprawcze obejmowały swoim zakresem również podstawy wykluczenia wskazane w Samooczyszczeniu nr 2. Zamawiający wskazał, że dostrzega fakt, iż podstawa wykluczenia, a tym samym podstawa zastosowania instytucji samooczyszczenia, zaktualizowała się

bezpośrednio przed upływem terminu składania ofert. Mając na względzie przedstawione okoliczności, a także mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania, jaką jest zasada proporcjonalności, Zamawiający uznał, że brak jest przesłanek do odrzucenia oferty wykonawcy INKO. Zamawiający argumentował, że nie został wprowadzony w błąd, lecz został ostatecznie poinformowany – co istotne, w sposób wyczerpujący – o wszystkich postępowaniach, w których wykonawca podlegał wykluczeniu, oraz o środkach naprawczych wdrożonych w ramach procedury samooczyszczania.

Wobec powyższego, w ocenie Zamawiającego, w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy podjęcie decyzji o wykluczeniu wykonawcy stanowiłoby działanie nieproporcjonalne oraz naruszające zasadę uczciwej konkurencji. Szczególnie gdy z wiedzy Zamawiającego wynika, że w analogicznej sytuacji selfcleaning INKO został oceniony przez Izbą w sposób nie dających podstaw do eliminacji tego wykonawcy z postępowania (tak KIO w wyroku KIO 1981/26).

Zamawiający zwrócił uwagę, że sam Odwołujący przyznaje, że w ramach samooczyszczania INKO przedstawiło szereg podjętych czynności, w szczególności wskazało na reorganizację personelu, zerwanie współpracy z osobami odpowiedzialnymi za naruszenia, wdrożenie systemów sprawozdawczości i audytu wewnętrznego, udział w szkoleniach oraz wdrożenie i certyfikację systemu zarządzania jakością ISO 9001.

Zamawiający zaznaczył, że ocena merytoryczna samooczyszczania wykonawcy INKO była pozytywna. Zamawiający podniósł, że sposób wykazania podjętych środków naprawczych powinien być każdorazowo adekwatny do charakteru tych środków. Zamawiający nie może również wymagać od wykonawców przedstawiania dalszych oświadczeń lub dokumentów wyłącznie na potrzeby wykazania skuteczności samooczyszczania, w tym odparcia zarzutów konkurencji, jeżeli przedłożony materiał dowodowy pozwala na dokonanie jego oceny.

Zamawiający podkreślił, że wyjaśnienia oraz dowody składane w ramach samooczyszczania również posiadają walor dowodowy i podlegają ocenie w ramach całokształtu okoliczności sprawy.

Zamawiający ocenił, że wyjaśnienia zaprezentowane przez wykonawcę INKO są przekonujące i wystarczające do uznania skuteczności samooczyszczania.

W ocenie Zamawiającego zarzut Odwołującego, domagającego się przedstawienia przez INKO dalej idących środków dowodowych, jest nadmierny i nieuprawniony z perspektywy oceny dokonanej przez Zamawiającego.

Zamawiający podkreślił, że oświadczenie składane w ramach samooczyszczania ma na celu przekonanie Zamawiającego o skuteczności podjętych środków naprawczych. Natomiast podążając tokiem rozumowania Odwołującego, można byłoby nieustannie mnożyć wątpliwości co do warstwy dowodowej samooczyszczania oraz skuteczności podjętych środków naprawczych.

W kontekście powyższego stanowiska Zamawiający zwraca uwagę, że wykonawca INKO świadczy obecnie usługi nadzoru kontraktu w ramach innych inwestycji infrastrukturalnych realizowanych przez Zamawiającego i na żadnym etapie ich realizacji Zamawiający nie zidentyfikował istotnych nieprawidłowości związanych z realizacją przedmiotu umowy.

Powyższa okoliczność również rzutuje na ocenę samooczyszczania wykonawcy i stanowi dodatkowe uzasadnienie stanowiska Zamawiającego.

Zamawiający podniósł, że ocena skuteczności samooczyszczania nie może być dokonywana przez pryzmat innych rozstrzygnięć zapadłych w odrębnych sprawach.

Zdaniem Zamawiającego powyższe jest szczególnie istotne między innymi ze względu na fakt, że w każdym postępowaniu wykonawcy składają indywidualne oświadczenia, stąd też nie jest możliwe stosowanie prostych analogii ani doszukiwanie się tożsamości okoliczności w innych sprawach.

Ostatecznie Zamawiający zwrócił uwagę, że dokonując oceny samooczyszczania, nie był uprawniony do posiłkowania się stanowiskiem Sądu oraz argumentacją prezentowaną w sprawie o sygn. akt XXIII Zs 161/25. Ocena Zamawiającego miała charakter autonomiczny i była niezależna od rozstrzygnięć zapadłych w innych postępowaniach.

Zamawiający wskazał, że nie podziela wątpliwości Odwołującego sformułowanych w kolejnych podpunktach tezy 28.

Zamawiający wskazał przede wszystkim, że zastrzeżenia formułowane przez Odwołującego nie stanowią realizacji spoczywającego na nim obowiązku dowodowego w zakresie wykazania nieskuteczności samooczyszczania INKO. Argumentacja Odwołującego sprowadza się bowiem wyłącznie do polemiki z oceną dokonaną przez Zamawiającego oraz do formułowania hipotetycznych wątpliwości, z pominięciem okoliczności, że ocena wyjaśnień i dowodów składanych w ramach samooczyszczania dokonywana jest w sposób kompleksowy, z uwzględnieniem całokształtu przedstawionego materiału.

Zamawiający wskazał, że okoliczność wdrożenia określonych działań naprawczych przed wystąpieniem lub w toku zdarzeń stanowiących podstawę wykluczenia - nie może per se stanowić podstawy do dyskwalifikowania środka naprawczego. Taka ocena wymaga bowiem uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy oraz rzeczywistego charakteru i znaczenia podjętych środków.

Zamawiający wskazał, że oczekiwania Odwołującego w odniesieniu do osoby odpowiedzialnej za przekazywanie nieprawdziwych informacji są zbyt daleko idące, a tym samym powinny być oceniane jako nadmiarowe. Zamawiający nie znajduje żadnych przesłanek do przyjęcia, że w stosunku do osoby wskazywanej przez INKO zachodzą okoliczności przywoływane w ww. punkcie odwołania.

Zamawiający podniósł, że ocena oświadczeń składanych w ramach samooczyszczenia nie może być dokonywana przy domniemaniu złej woli wykonawcy. Jest to nie tylko sprzeczne z zasadami wynikającymi z Kodeksu cywilnego, lecz również nieracjonalne z punktu widzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

Zdaniem Zamawiającego, jeżeli Odwołujący wskazuje, że osoba faktycznie odpowiedzialna za przekazanie nieprawdziwych informacji w rzeczywistości nie poniosła odpowiedzialności (a tym samym, że odpowiedzialność miałaby ponieść osoba fikcyjna), wówczas Odwołujący powinien taką okoliczność wykazać – zgodnie z ciążącym na Odwołującym obowiązkiem dowodowym. Nie jest w tym zakresie wystarczające (a tym bardziej, nie jest uprawnione) formułowanie insynuacji czy twierdzeń niemających potwierdzenia w materiale dowodowym prezentowanym przez Odwołującego, sprzecznych z oświadczeniem wykonawcy INKO.

W ocenie Zamawiającego postulat formułowany przez Odwołującego w tezie 28 jest zbyt daleko idący. Odwołujący nie tylko bez wskazania jakichkolwiek podstaw kwestionuje bezsporny fakt przyjęcia i zastosowania przez INKO stosownych aktów korporacyjnych, lecz również nie przedstawia żadnych dowodów – poza własnymi bezpodstawnymi przypuszczeniami – mających potwierdzać nieprawidłowość podjętych działań naprawczych.

Bezpodstawne przypuszczenia nie mogą stanowić podstawy do skutecznego zakwestionowania oświadczenia wykonawcy w sprawie wdrożonych środków naprawczych.

Twierdzenia Odwołującego są nieracjonalne, bowiem należy postawić pytanie retoryczne, w jakim celu spółka INKO miałaby podejmować uchwałę i zarządzenie wprowadzające nową procedurę, jeżeli owa procedura w rzeczywistości miałaby nie zostać wdrożona.

Przedstawienie dowodów w postaci uchwały oraz zarządzenia, zdaniem Zamawiającego, w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, jest wystarczające do wykazania środka naprawczego.

Poza powyższym wskazać należy, że spełnienie oczekiwań Odwołującego polegających na wykazaniu, że: „(...) procedury te zostały rzeczywiście wdrożone, są znane pracownikom, funkcjonują w praktyce” – sprowadzałoby się do absurdu. Zamawiający powinien bowiem de facto „przepytać” poszczególnych pracowników (współpracowników) INKO na okoliczność sposobu wprowadzenia nowych procedur, znajomości tychże procedur, a ostatecznie ocenić, czy poziom znajomości procedur przez pracowników jest co najmniej dostateczny do wykazania skuteczności samooczyszczenia.

Podobne stanowisko Zamawiający prezentuje w odniesieniu do tezy 28 lit. d, zgodnie z którą „zarządzenie o przeprowadzeniu audytu nie stanowi dowodu skuteczności samooczyszczenia, lecz co najwyżej dowód planowanych działań w przyszłości.

Ostatecznie, wbrew twierdzeniom Odwołującego, certyfikaty przywoływane w tezie 28 lit. e stanowią wiarygodny dowód potwierdzający wdrożenie środków naprawczych. Fakt, że poszczególne certyfikacje były pozyskiwane i realizowane w różnych okresach, nie pozbawia ich mocy dowodowej i nie świadczy o nieskuteczności podjętych środków naprawczych.

Podsumowując, zarzuty Odwołującego dotyczące formalnej, jak i materialnej nieskuteczności samooczyszczenia INKO nie zasługują na uwzględnienie.

Zamawiający dokonał oceny sytuacji podmiotowej wykonawcy na podstawie całokształtu dokumentów i zgromadzonych wyjaśnień uznając, że INKO prawidłowo ujawniło okoliczności stanowiące podstawę wykluczenia, a następnie przedstawiło adekwatne i wiarygodne środki naprawcze.

Okoliczność późniejszego uzupełnienia informacji dotyczących samooczyszczenia nie może być utożsamiana z zatajeniem informacji lub wprowadzeniem Zamawiającego w błąd, zwłaszcza że aktualizacja została dokonana jeszcze przed zakończeniem badania oferty i przed podjęciem przez Zamawiającego rozstrzygnięcia w postępowaniu.

Jednocześnie Odwołujący nie wykazał, aby przedstawione przez INKO środki naprawcze były pozorne, nieskuteczne bądź niewystarczające. Argumentacja Odwołującego opiera się w istocie rzeczy na przypuszczeniach, hipotetycznych wątpliwościach oraz polemice z oceną dokonaną przez Zamawiającego - nie zaś na konkretnych dowodach podważających prawdziwość złożonych wyjaśnień lub skuteczność poszczególnych rozwiązań.

Dlatego też m.in. posiłkując się wyrokiem Izby w sprawie z odwołania MGGP sygn. akt KIO 1447/26, zwracającym uwagę na nieudowodnienie zarzutów w sytuacji analogicznej do ocenianej w tym postępowaniu zarzuty nr 1 i 2 należy uznać za niezasadne.

Przystępujący w swoim piśmie procesowym wskazał, m.in., że zarzuty odwołania należy nadto skonfrontować z regulacją art. 111 p.z.p., wyznaczającą granice czasowe sankcji wykluczenia. W orzecznictwie Krajowej Izby Odwoławczej zasady rządzące biegiem tych okresów są ugruntowane i jednolite:

- okres wykluczenia biegnie od zaistnienia zdarzenia będącego podstawą wykluczenia, rozumianego jako konkretny czyn (zachowanie) wykonawcy – a nie od orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej, orzeczenia sądu czy decyzji zamawiającego. W przypadku przesłanek z art. 109 ust. 1 pkt 8 i 10 p.z.p. zdarzeniem tym jest dzień przedstawienia zamawiającemu informacji wprowadzających w błąd, z reguły dzień złożenia oferty lub JEDZ (wyrok KIO 3722/25.; wyrok KIO 3109/24; tożsamo wyrok KIO 3904/25, zapadły w sprawie z udziałem Przystępującego);
- bieg okresu wykluczenia jest nieprzerwany – nie podlega zawieszeniu ani przedłużeniu, w szczególności na czas toczących się postępowań odwoławczych lub sądowych ani z uwagi na moment upływu terminu składania ofert

czy długość postępowania o udzielenie zamówienia (wyrok KIO 566/22: „ustawa Pzp określa wyłącznie długość trwania okresu wykluczenia i nie zawiera przepisów, które wskazywałyby na możliwość zawieszenia czy przerwania biegu okresu wykluczenia”; wyrok KIO 3722/25; wyrok KIO 330/26);

- art. 111 p.z.p. wyznacza okres maksymalny, a jego upływ następuje ex lege i powoduje, że podstawa wykluczenia ustaje – po tej dacie zamawiający nie może wykluczyć wykonawcy, pomimo że w przeszłości podstawa taka zaistniała, i to niezależnie od tego, czy wykonawca podjął jakiekolwiek działania samooczyszczające (wyrok KIO 566/22; wyrok KIO 673/25: „niezależnie od tego, co wykonawca faktycznie zrobi (...), termin wykluczenia pozostaje niezmienny. Wykluczenie (...) rozpoczyna się automatycznie od momentu zaistnienia podstawowego zdarzenia i obowiązuje przez cały ten okres, bez możliwości skrócenia lub wydłużenia”);
- zważywszy na sankcyjny charakter przepisu art. 111 p.z.p. musi być on interpretowany ściśle, z uwzględnieniem zasad wykładni przepisów o charakterze sankcyjnym; „Sankcyjny charakter omawianych regulacji nakazuje ścisłą ich interpretację, w świetle czego bezwzględnie zakazane jest stosowanie wykładni rozszerzającej. Żadna z metod wykładni ww. przepisów nie może prowadzić do rozszerzenia zakresu ich zastosowania ponad wynikający ściśle z ich brzmienia. Zasada ta jest szczególnie znana na gruncie prawa karnego, gdzie w myśl zasady nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege podstawową dyrektywę wykładni przepisów prawa karnego stanowi nakaz interpretacji ścisłej (literalnej) wszystkich przepisów prawnych, tj. takiego odczytywania zwrotów językowych, aby nie odstąpić od jak najbardziej jednoznacznego sposobu rozumienia tekstu prawnego. Nakaz ścisłej wykładni przepisów o charakterze sankcyjnym funkcjonuje we wszystkich dziedzinach prawa, także w odniesieniu np. do sankcji administracyjnych czy skarbowych.” (wyrok KIO 566/22)
- upływ okresu wykluczenia w toku postępowania działa na korzyść wykonawcy – wykonawca odzyskuje wówczas pełne prawo udziału w postępowaniu, a wykluczenie go po tej dacie jest niedopuszczalne (wyrok KIO 673/25, w którym Izba wprost odrzuciła pogląd, jakoby „nawet jeśli w toku trwania postępowania upłynie ustalony okres wykluczenia (...), wykluczenie pozostaje skuteczne”; podobnie KIO 3904/25: po upływie przewidzianego okresu rzetelność wykonawcy nie może być kwestionowana z powodu popełnionego wcześniej czynu, nawet bez podjęcia działań mających na celu samooczyszczenie). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy po pierwsze, że wszystkie zdarzenia pisane w Samooczyszczeniu 1 objęte są sankcjami, które wygasły ex lege najpóźniej 5 grudnia 2025 r. – dwuletni okres z art. 111 pkt 5 p.z.p. dla ostatniego z tych zdarzeń (złożenie JEDZ z 5 grudnia 2023 r., będące podstawą wyroku KIO 1513/24) upłynął z tym dniem, a więc na długo przed wyborem oferty.

Formułowane wobec Samooczyszczenia 1 zarzuty są zatem, zdaniem Przystępującego, w tej mierze bezprzedmiotowe.

Po drugie – co ma znaczenie zasadnicze – również sankcja związana z Postępowaniami S52 już wygasła. Wykluczenie z Postępowania S52 nastąpiło na podstawie art. 109 ust. 1 pkt 10 p.z.p., a zatem stosownie do art. 111 pkt 6 p.z.p. okres sankcji wynosi rok od zaistnienia zdarzenia, którym było złożenie ofert zawierających kwestionowane informacje w dniu 22 maja 2025 r. (tę datę jako początek biegu okresu z art. 111 pkt 6 p.z.p. wskazywała zresztą sama GDDKiA).

Przystępujący podniósł, że jak wskazał Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lutego 2026 r. wydanym w sprawie skargi Przystępującego w przedmiocie Postępowania S52 (sygn. akt XXIII Zs 160/25): „faktyczną podstawą wykluczenia był art. 109 ust. 1 pkt 10 ustawy p.z.p., natomiast podstawami odrzucenia ofert art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy p.z.p. w zw. z art. 109 ust. 1 pkt 10 ustawy p.z.p. oraz art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy p.z.p. w zw. z art. 111 pkt 5 i 6 ustawy p.z.p. (negatywna ocena samooczyszczenia), nie zachodziła potrzeba modyfikacji treści decyzji ani uwzględnienia zarzutu w tym zakresie. Choć zarzut dotyczący art. 109 ust. 1 pkt 8 ustawy p.z.p. został sformułowany wprost w odwołaniu i skardze, przepis ten de facto nie stanowił rzeczywistej podstawy wykluczenia w warstwie uzasadnienia faktycznego i prawnego.

Sąd Okręgowy dostrzega, że wyjaśnienie tejże kwestii jest o tyle istotne z punktu widzenia skarżących, że zgodnie z treścią art. 111 pkt 5 ustawy p.z.p. wykluczenie wykonawcy następuje w przypadku, o którym mowa w art. 109 ust. 1 pkt 8 ustawy p.z.p., na okres 2 lat od zaistnienia zdarzenia będącego podstawą wykluczenia. Z kolei art. 111 pkt 6 ustawy p.z.p. stanowi, że wykluczenie wykonawcy następuje w przypadku, o którym mowa w art. 109 ust. 1 pkt 10 ustawy p.z.p., na okres roku od zaistnienia zdarzenia będącego podstawą wykluczenia.

Istotnie sankcja z art. 111 pkt 5 ustawy p.z.p. jest surowsza, albowiem zastosowanie wykluczenia z art. 109 ust. 1 pkt 8 ustawy p.z.p. obejmuje dłuższy, bo 2-letni okres, zaś wykluczenie z art. 109 ust. 1 pkt 10 ustawy p.z.p. dotyczy okresu rocznego.

Niemniej jednak bacząc na treść decyzji jasnym jest jaka była rzeczywista podstawa odrzucenia ofert z obu postępowań. Zamawiający w toku postępowań nie badał przesłanek z art. 109 ust. 1 pkt 8 ustawy p.z.p. ani nie dokonał wykluczenia skarżących w oparciu o ten przepis. Błędne przywołanie tej podstawy prawnej w decyzji nie zmienia zatem merytorycznej oceny czynności zamawiającego, która oscylowała wyłącznie wokół przesłanek z art. 109 ust. 1 pkt 10 ustawy p.z.p. i art. 111 pkt 5 i 6 ustawy p.z.p.”

Roczny okres sankcji upłynął więc ex lege z dniem 22 maja 2026 r. Stosownie do art. 552 ust. 1 p.z.p. Izba, wydając wyrok, bierze za podstawę stan rzeczy ustalony w toku postępowania odwoławczego. Na dzień orzekania Przystępujący nie jest zatem objęty żadnym okresem sankcji wykluczenia – nastąpiło „zatarcie wykluczenia” (por. KIO 3109/24), a żądanie Odwołującego nakazania Zamawiającemu wykluczenia Przystępującego jest niedopuszczalne i niewykonalne niezależnie od oceny skuteczności samooczyszczenia.

Po trzecie, Przystępujący wskazał, że chybiona jest teza odwołania, jakoby Przystępujący musiał wykazać „nieprzerwany stan niepodlegania wykluczeniu przez cały okres prowadzenia Postępowania” w drodze kolejnych samooczyszczeń obejmujących wszelkie potencjalne zdarzenia. Art. 111 pkt 5 i 6 p.z.p. dotyczy „zdarzenia będącego podstawą wykluczenia”, a nie „podstawą do wykluczenia” – sankcja rozciągająca się na kolejne postępowania wymaga, aby wykluczenie w innym postępowaniu faktycznie i skutecznie nastąpiło; nie wystarcza twierdzenie, że obiektywnie istniały ku niemu przesłanki (wyrok KIO 142/26).

Tym bardziej nie może rodzić takiego skutku czynność wykluczenia, która została następnie unieważniona na skutek wyroku Izby – jak czynność GDDKiA Oddział w Warszawie z 17 kwietnia 2026 r., o czym szerzej w pkt 3.9 poniżej. Niezależnie od argumentacji przedstawionej powyżej, Przystępujący wskazuje, że również zarzuty kierowane wobec samooczyszczenia złożonego wraz z ofertą („Samooczyszczenie 1”) są bezzasadne.

Ponadto Przystępujący podniósł, że Samooczyszczenie 1 wypełnia przesłanki określone przepisem art. 110 ust. 2 p.z.p.

Przystępujący wskazał, że na wstępie należy uporządkować zakres, w jakim Samooczyszczenie 1 w ogóle podlegało ocenie. Na dzień składania ofert (19 sierpnia 2025 r.) spośród zdarzeń opisanych w tym dokumencie wyłącznie jedno objęte było biegnącą sankcją wykluczenia – złożenie JEDZ z 5 grudnia 2023 r. w Postępowaniu PKP Intercity, stanowiące podstawę wyroku KIO 1513/24 (sankcja z art. 111 pkt 5 p.z.p. biegnąca do 5 grudnia 2025 r.). Okresy sankcji za pozostałe zdarzenia, pochodzące z lat 2020–2022, upłynęły ex lege przed terminem składania ofert, a po ich upływie rzetelność wykonawcy nie może być z ich powodu kwestionowana (por. wyroki KIO 566/22, KIO 673/25, KIO 3904/25). Samooczyszczenie 1 musiało zatem wykazać rzetelność Przystępującego wyłącznie w odniesieniu do jednego, precyzyjnie zidentyfikowanego naruszenia. Opisanie w nim również zdarzeń wcześniejszych, objętych wygasłymi sankcjami, było działaniem nadmiarowym, podjętym dla zachowania pełnej transparentności wobec Zamawiającego – i nie może być obracane przeciwko Przystępującemu. Jak wskazała Izba w wyroku KIO 3904/25, oceniając samooczyszczenie Przystępującego o tożsamej treści: rozstrzygnięcia opisane chronologicznie w dokumencie samooczyszczenia są „merytorycznie istotne, zatem trudno czynić zarzut z faktu ich przedstawienia”.

Naruszenia „historyczne”, co do których sankcja wygasła w momencie złożenia oferty w Postępowaniu opisane w pkt 3.4-3.6 Samooczyszczenia 1 były pochodną i konsekwencją zdarzenia opisanego w pkt 3.2 Samooczyszczenia 1 – wykluczenia pierwotnego. W krótkim okresie po wykluczeniu z Postępowania opisanego w pkt 3.2 Samooczyszczenia 1, Przystępujący złożył w różnych postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego JEDZ, w którym zaznaczył, że nie podlega wykluczeniu pomimo zaistniałej podstawy wykluczenia w postępowaniu 3.2. Wszystkie te zdarzenia zaistniały przed wdrożeniem środków zaradczych opisanych w Samooczyszczeniu 1, tym samym teza, że wdrożone środki nie działają, jest całkowicie błędna.

Po pierwsze, naruszenie objęte Samooczyszczeniem 1 nie polegało na manipulowaniu faktami, lecz na błędzie wykładni prawa w kwestii rzeczywiście spornej w orzecznictwie. Przystępujący przyjął – za wyrokiem KIO 3180/22 z 15 grudnia 2022 r., w którym Izba wprost wskazała, że zakaz ubiegania się o zamówienie biegnie od „zdarzenia pierwotnego” (8 września 2021 r.) i odrzuciła koncepcję „wykluczenia kroczącego” – że sankcja wykluczenia wygasła 8 września 2023 r., i w tym przekonaniu złożył JEDZ z 5 grudnia 2023 r. Dopiero wyroki KIO 405/24 i KIO 1513/24 przyniosły odmienną wykładnię, zgodnie z którą każde zatajenie statusu w okresie karencji stanowi nowy czyn otwierający nowy bieg sankcji.

Samooczyszczenie 1 sekwencję tę uczciwie i wyczerpująco opisuje (pkt 100–103), wprost przyznając, że „błędem Wykonawcy było przyjęcie stanowiska płynącego z wyroku Izby wydanego w sprawie 3180/22”.

Spełniona została zatem przesłanka wyczerpującego wyjaśnienia faktów i okoliczności naruszenia wraz z przyznaniem własnej odpowiedzialności.

Po drugie, charakter naruszenia determinuje dobór środków zaradczych – art. 110 ust. 2 pkt 3 p.z.p. wymaga środków odpowiednich dla zapobiegania dalszym naruszeniom tego rodzaju, które wystąpiło, a nie naruszeniom hipotetycznym. Środkiem adekwatnym do naruszenia polegającego na błędnej interpretacji własnego statusu podmiotowego jest korekta praktyki oświadczeń ofertowych – i dokładnie taki środek Przystępujący wdrożył: zobowiązaniem Prezesa Zarządu z 11 marca 2024 r., przyjętym bezpośrednio po wyroku KIO 405/24, a przed wydaniem wyroku KIO 1513/24, zobligowano pracowników Działu Ofertowania do ujawniania sytuacji podmiotowej Spółki i składania samooczyszczenia we wszystkich postępowaniach; zobowiązanie to zostało podpisane przez wszystkich pracowników Działu Ofertowania i jest stosowane do dziś. Działanie to wsparto szkoleniem przeprowadzonym z kancelarią prawną w tej samej dacie oraz funkcjonującą procedurą gromadzenia i analizy wyroków KIO dotyczących Spółki. Wyjaśnia to zarazem, z jakich przyczyn po wyroku KIO 1513/24 nie wdrażano kolejnych, nowych środków (pkt 103 Samooczyszczenia 1): środki eliminujące źródło tego naruszenia – błędne ustalenie czasu trwania sankcji – zostały wdrożone już wcześniej; ich ponowne „wdrażanie” byłoby czynnością pozbawioną treści.

Po trzecie, skuteczność tych środków podlega prostej weryfikacji empirycznej: od marca 2024 r. Przystępujący w każdym postępowaniu ujawnia swoją sytuację podmiotową i składa samooczystwienie, czego dowodem w niniejszej sprawie jest samo złożenie Samooczystwienia 1 wraz z ofertą – bez wezwania i bez dodatkowych poleceń organów Spółki. Jak wskazała Izba w wyroku KIO 3904/25, fakt składania samooczystwienia przez pracowników Działu Ofertowania „bez konieczności wydawania w tym zakresie dodatkowych zarządzeń Prezesa potwierdza, że zarówno dział ofertowania jak i INKO wyciągnęli wnioski ze swojego wcześniejszego nieprawidłowego działania”. Od marca 2024 r. Przystępujący nie został prawomocnie wykluczony z żadnego postępowania za zatajenie swojego statusu podmiotowego – a więc za naruszenie tego rodzaju, któremu środki opisane w Samooczystwieniu 1 miały zapobiegać.

Po czwarte, chybiony jest zarzut deklaratywności i braku dowodów. Samooczystwienie 1 obejmuje kilkanaście pozycji dowodowych, w tym: uchwały Zarządu z 4 kwietnia 2022 r. i 23 stycznia 2023 r. (procedura weryfikacji informacji dotyczących zdolności technicznej lub zawodowej, procedura gromadzenia i analizy wyroków Krajowej Izby Odwoławczej, reorganizacja Działu Ofertowania wraz z wzorem zakresów obowiązków pracowników), umowę o wdrożenie systemu ISO 9001 z 3 stycznia 2023 r. oraz certyfikat wydany 4 maja 2023 r. przez Polskie Centrum Badań i Certyfikacji S.A., umowę o pracę nowo zatrudnionego specjalisty ds. ofertowania, imienne certyfikaty szkoleń, fakturę dokumentującą dyżury kancelarii prawnej, informację o spotkaniu z 11 marca 2024 r. oraz podpisane zobowiązania pracowników Działu Ofertowania. Twierdzenie o „braku potwierdzenia reorganizacji personelu” rozmija się z aktami – reorganizację dokumentują uchwała Zarządu, zakresy obowiązków i umowa o pracę; teza o „pozorności oświadczeń o zatrudnieniu” nie została poparta jakimkolwiek dowodem. To na Odwołującym spoczywa ciężar wykazania, że konkretny środek zaradczy nie funkcjonuje (art. 534 ust. 1 p.z.p.) – tymczasem Odwołujący, podobnie jak odwołujący w sprawie KIO 3904/25, „nie przedstawia argumentów, z których wynikałoby, który z przyjętych środków zaradczych de facto nie działa”.

Po piąte, bezzasadny jest zarzut braku związku certyfikacji ISO z przedmiotem samooczystwienia. Certyfikacja nie została powołana jako samodzielny środek zaradczy, lecz jako element systemu: w ramach wdrożenia ISO 9001 opracowano Procedurę Procesową „Ofertowanie i analiza rynku”, regulującą szczegółowo przebieg procesu ofertowania – a więc dokładnie ten obszar działalności, w którym doszło do naruszeń. Certyfikat wydany przez niezależną, akredytowaną jednostkę po audycie zewnętrznym stanowi zarazem zewnętrzną, okresowo odnawianą weryfikację rzeczywistego funkcjonowania wdrożonych procedur – jest więc bezpośrednią odpowiedzią na zarzut rzekomego braku dowodów stosowania procedur w praktyce.

Po szóste, eksponowane w odwołaniu sformułowanie pkt 73 Samooczystwienia 1 (o nieotrzymaniu pisemnego uzasadnienia wyroku KIO 405/24) stanowi oczywistą omyłkę redakcyjną pozbawioną znaczenia prawnego: ten sam dokument w pkt 98 i 103 wprost opisuje zapoznanie się z uzasadnieniami wyroków KIO 405/24 i KIO 1513/24 oraz działania podjęte w ich następstwie, w tym przegląd i modyfikację procedur oraz prowadzony audyt wewnętrzny. Treść dokumentu przeczy zatem tezie o jego „automatycznym” powielaniu, a kompletność wyjaśnienia okoliczności podlega ocenie całościowej.

Po siódme, zarzut „powtarzalności naruszeń” pomija ustaloną już w orzecznictwie – na tle tożsamego dokumentu – ocenę tej okoliczności. Wszystkie zdarzenia opisane w Samooczystwieniu 1 miały miejsce w jednym przedziale czasowym, a kolejne wykluczenia dotyczyły tych samych naruszeń, ujawnianych w różnych postępowaniach – nie były to nowe czyny popełniane pomimo wdrożonych środków, lecz pochodne jednego błędu interpretacyjnego, materializujące się kaskadowo w postępowaniach wszczętych przed jego skorygowaniem. Po skorygowaniu praktyki w marcu 2024 r. zjawisko to ustało, co niezbiecie potwierdza prawidłowe funkcjonowanie środków zaradczych.

Po ósme, samooczystwienie w kształcie odpowiadającym Samooczystwieniu 1 było wielokrotnie poddawane kontroli Krajowej Izby Odwoławczej i każdorazowo oceniane pozytywnie: w wyroku KIO 1685/23 i KIO 1708/23 z 27 czerwca 2023 r. („INKO wbrew zarzutowi odwołującego wypełniło przesłanki wymagane dla uznania oświadczenia o samooczystwieniu za skuteczne”), w wyroku KIO 2465/24 z 6 sierpnia 2024 r. („dokonany selfcleaning pozwala na uznanie przystępującego za wykonawcę dającego rękojmię prawidłowego wykonania zamówienia publicznego”), w wyroku z 1 października 2024 r. oraz – co szczególnie istotne, bo na tle dokumentu tożsamego z Samooczystwieniem 1, złożonego zaledwie dwa miesiące po terminie składania ofert w niniejszym Postępowaniu – w wyroku KIO 3904/25 z 24 października 2025 r., w którym Izba uznała, że zamawiający ocenił skuteczność samooczystwienia „kompetentnie i profesjonalnie”, i wprost odmówiła automatycznego przenoszenia na tę ocenę rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie KIO 2983/25, 2987/25 i 2989/25 (zakończonych następnie wyrokiem XXIII Zs 161/25), wskazując na odmienną okoliczność faktycznych, prawnych i konfiguracji podmiotowej.

Po dziewiąte – niezależnie od całości powyższego – zarzuty kierowane wobec Samooczystwienia 1 nie mogą mieć wpływu na wynik Postępowania (art. 554 ust. 1 pkt 1 p.z.p.): sankcja za jedyne zdarzenie objęte tym dokumentem wygasła ex lege 5 grudnia 2025 r., a więc na długo przed wyborem oferty i przed orzekaniem przez Izbę, zaś wykluczenie wykonawcy po upływie okresu z art. 111 p.z.p. jest niedopuszczalne. Zarzut ten mógłby zachować doniosłość wyłącznie jako element konstrukcji wprowadzenia Zamawiającego w błąd (art. 109 ust. 1 pkt 8 i 10 p.z.p.) – ta zaś upada z przyczyn opisanych powyżej: Przystępujący ujawnił w Samooczystwieniu 1 wszystkie zdarzenia prawomocnie przesądzone, a jedyne pominięcie dotyczyło wykluczenia nieprawomocnego i kwestionowanego w toku instancji, którego notyfikacji żaden

przepis nie wymagał.

W zakresie skuteczności Samooczyszczenia 2 Przystępujący wskazał, co następuje.

Zdaniem Przystępującego Samooczyszczenie 2 wypełnia wszystkie przesłanki art. 110 ust. 2 p.z.p.

Po pierwsze, Przystępujący jednoznacznie i bezwarunkowo przyznał, że w toku Postępowania S52 doszło do nieprawidłowości polegającej na błędnej kwalifikacji doświadczenia Eksperta ds. geotechnicznych w ramach kryterium oceny ofert, oraz wyczerpująco wyjaśnił fakty i okoliczności zdarzenia. Przystępujący szczegółowo zidentyfikował przyczyny naruszenia: dokonanie rozszerzającej wykładni kryterium oceny ofert wbrew jego literalnemu brzmieniu, brak skierowania pytania do SWZ pomimo wątpliwości interpretacyjnych, potwierdzenie zgodności dokumentacji referencyjnej w sytuacji granicznej bez wystarczającej weryfikacji, brak zgromadzenia zewnętrznych dowodów na etapie przygotowania oferty oraz niedoszacowanie ryzyka wykluczenia. Tak szczegółowa diagnoza pozwoliła na dobór środków zaradczych bezpośrednio adekwatnych do zidentyfikowanych błędów.

Po drugie, Przystępujący naprawił znaną mu szkodę: uiścił w całości zasądzone koszty postępowania odwoławczego przed Krajową Izbą Odwoławczą oraz koszty postępowania skargowego przed Sądem Okręgowym, a dowody zapłaty przedłożył wraz z Samooczyszczeniem 2. Zamówienia nie udzielono Przystępującemu, wobec czego nie powstała po stronie zamawiającego w Postępowaniach S52 inna szkoda; żadne roszczenia nie były wobec Przystępującego kierowane. Odwołujący nie przedstawił żadnego dowodu przeciwnego.

Po trzecie, Przystępujący podjął konkretne środki techniczne, organizacyjne i kadrowe, pozostające w bezpośrednim związku przyczynowo-skutkowym z naruszeniem: (a) definitywnie zerwał współpracę z osobą odpowiedzialną za przekazanie nieprawdziwych informacji referencyjnych, na co przedstawił dowody; (b) Uchwałą nr 1/12/2025 Zarządu z 1 grudnia 2025 r. wdrożył kompleksową, sformalizowaną procedurę weryfikacji informacji dotyczących zdolności technicznej lub zawodowej, obejmującą m.in. obowiązkową niezależną weryfikację doświadczenia (zasada „czterech oczu”), zakaz samodzielnej kwalifikacji doświadczenia, powołanie Kierownika Oferty odpowiedzialnego za zgodność informacji, karty kwalifikacji doświadczenia i arkusze oceny ryzyka, zasadę rezygnacji z doświadczenia lub z udziału w postępowaniu w przypadku niedających się usunąć wątpliwości oraz warunkowanie złożenia oferty sporządzeniem protokołu weryfikacji; (c) Zarządzeniem nr 1/03/2026 Prezesa Zarządu z 1 marca 2026 r. wdrożył mechanizm audytu i kontroli – pierwszy audyt po 3 miesiącach od wdrożenia procedury, kolejne co 6 miesięcy, a nadto audyt obligatoryjny w każdym przypadku sytuacji mogącej skutkować wykluczeniem, każdorazowo zakończony raportem.

Przystępujący podkreślił, że Uchwała nr 1/12/2025 została przyjęta jeszcze przed prawomocnym rozstrzygnięciem sporu dotyczącego Postępowania S52. Podjęcie działań naprawczych pomimo kwestionowania zasadności wykluczenia stanowi przejaw szczególnej staranności i odpowiedzialnego zarządzania ryzykiem, a nie potwierdzenie istnienia podstaw wykluczenia. Procedura naprawcza może być procesem rozciągniętym w czasie i podlegać modyfikacjom stosownie do zmieniających się okoliczności faktycznych i prawnych. Jak wskazał Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 marca 2026 r. w sprawie o sygn. akt XXIII Zs 161/25 „kluczową datą, od której powinny być wykazywane czynności w ramach samooczyszczenia to czynności dokonane najwcześniej po zaistnieniu zdarzenia będącego podstawą wykluczenia, więc po złożeniu JEDZ zawierającego informacje niezgodne ze stanem rzeczywistym”, co w odniesieniu do Samooczyszczenia 2 bezspornie nastąpiło.

Bez znaczenia pozostaje argument Odwołującego, jakoby część mechanizmów „istniała już wcześniej”. Środki opisane w Samooczyszczeniu 2 nie stanowią kontynuacji dotychczasowych rozwiązań, lecz nowy, sformalizowany system weryfikacji informacji ofertowych, który zastąpił wszystkie dotychczasowe regulacje Przystępującego – i który jest skorelowany z konkretnym, zdiagnozowanym mechanizmem naruszenia (kwalifikacja doświadczenia w ramach kryteriów oceny ofert), odmiennym od mechanizmów wcześniejszych zdarzeń (błędne ustalenie okresu obowiązywania sankcji wykluczenia).

W ocenie Izby zarzuty podlegały oddaleniu z następujących powodów. Po pierwsze, jak podniósł Przystępujący wszystkie zdarzenia opisane w Samooczyszczeniu 1 są objęte sankcjami, które wygasły najpóźniej 5 grudnia 2025 r. Przystępujący wskazał też, że podobnie sankcja wykluczenia za czyn objęty Samooczyszczeniem 2 (postępowanie S52) wygasła 22 maja 2026 r. Odwołujący w treści zarzutu nie uwzględnił tych okoliczności, natomiast Izba jest zobowiązana wziąć je pod uwagę przy wyrokowaniu jako ustalone w toku postępowania odwoławczego. Czynność wyboru oferty najkorzystniejszej miała miejsce w tym postępowaniu o zamówienie 22 kwietnia 2026 r. Termin składania i otwarcia ofert upłynął 19 sierpnia 2025 r. Zatem w toku postępowania o zamówienie, a także na dzień wyboru oferty najkorzystniejszej upłynęły okresy wykluczenia dla zdarzeń, które były objęte Samooczyszczeniem 1. Natomiast w przypadku zdarzenia objętego Samooczyszczeniem 2 okres wykluczenia upłynął między wniesieniem odwołania, a otwarciem rozprawy.

Mając na uwadze powyższe, Izba nie mogła uznać za zasadne stanowiska Odwołującego, który argumentował, że dokonane samooczyszczenia nie są skuteczne, powołując się na historyczne naruszenia, których dopuścił się Przystępujący.

Z kolei zarzut naruszenia art. 109 ust. 1 pkt 8 ustawy Pzp w ogóle nie został przez Odwołującego wykazany w uzasadnieniu odwołania. Odwołujący wskazał jedynie na fakt, że Przystępujący nie podał w treści Samooczyszczenia 1 okoliczności wykluczenia Przystępującego w postępowaniach pn. „Budowa drogi ekspresowej nr 52 na odcinku Bulowice – Choczniak” oraz „Budowa drogi ekspresowej nr 52 na odcinku Kalwaria Wschód – Głogoczków”. Natomiast jak wynika z

treści Samoocyszczenia 2, Przystępujący podał obszerny wywód, z jakich powodów wskazał okoliczność wykluczenia w ww. postępowań na późniejszym etapie postępowania, natomiast Odwołujący w treści zarzutu zaniechał podjęcia jakiegokolwiek polemiki z tym stanowiskiem i nie dokonał analizy art. 109 ust. 1 pkt 8 ustawy Pzp w kontekście przesłanego jego zastosowania w celu wykazania, że Przystępujący w tym postępowaniu powinien zostać wykluczony.

Z tych względów zarzuty podlegały oddaleniu.

Ad zarzutu nr 3

Odwołujący wskazał w uzasadnieniu zarzutu, że Wykonawca INKO niewątpliwie nie przedłożył referencji, a dokumenty złożone na wezwanie Zamawiającego nie potwierdzają czy usługa świadczona w ramach dwóch projektów była wykonywana należycie.

Odwołujący wskazał, że dokumenty przedstawione przez INKO mogą co najwyżej potwierdzać, że wykonawca ten realizował usługi wskazane w pkt. 1 i 2 Załącznika nr 3. Umowy podwykonawcze potwierdzają jedynie fakt podjęcia się przez INKO realizowania usług nadzoru dla MP-MOSTY S.A. Świadcstwa Przejęcia potwierdzają odbiór i wykonanie robót budowlanych, natomiast nie odnoszą się w żaden sposób do odrębnej usługi nadzoru, nie stanowią protokołu odbioru usługi nadzoru. INKO przedstawiło też dwa pisma, które mogą być potraktowane jako wyjaśnienie czy usprawiedliwienie braku referencji, ale w kontekście potwierdzenia należytego wykonania usług są irrelewantne. Pobocznie Odwołujący zwrócił uwagę na odległość dat wystawienia przedmiotowych pism (9.04.2024 r., 20.08.2025 r.) od terminu wyznaczonego przez Zamawiającego na złożenie podmiotowych środków dowodowych (10.03.2026 r.). Wskazane wyżej dokumenty nie dawały Zamawiającemu żadnych podstaw do oceny prawidłowości wykonania przez INKO wcześniejszych usług, na które Wykonawca ten powoływał się celem wykazania spełniania warunków udziału w Postępowaniu. Pomimo tego Zamawiający nie podjął żadnych kroków celem uzyskania koniecznych informacji w tym przedmiocie, w szczególności zaniechał wezwania INKO do uzupełnienia i/lub wyjaśnień, choć dokumenty przedstawione przez INKO były bezużyteczne w kontekście oceny doświadczenia Wykonawcy.

Zamawiający w odpowiedzi na odwołanie argumentował, że §9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie podmiotowych środków dowodowych wskazuje nie tylko na referencje jako dokumenty potwierdzające należyte wykonanie usług. Zamawiający podniósł, że przywołana regulacja stwarza wykonawcy możliwość wykazywania faktu należytego wykonania usługi za pomocą innych niż referencje dokumentów sporządzonych przez podmiot, na rzecz którego usługi były wykonywane. W konsekwencji Zamawiający uznał, że nie posiada możliwości bezwzględnego domagania się od wykonawców przedstawienia konkretnego dokumentu, na przykład w postaci referencji, potwierdzającego należyte wykonanie usług. W związku z przedstawionym przez wykonawcę INKO wykazem usług Zamawiający wyjaśnił, że dokonał oceny innych dokumentów, w rozumieniu § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia, oceniając je pozytywnie. Zdaniem Zamawiającego przedłożone mu dokumenty pozwalały na ustalenie zarówno zakresu realizowanych usług, jak również faktu ich wykonania na rzecz wskazanych podmiotów. Zamawiający zaznaczył, że jego ocena nie była oparta na pojedynczym dokumencie, lecz na całokształcie przedstawionych przez wykonawcę informacji i dowodów. Przedłożone dokumenty rozpatrywane łącznie z pozostałym materiałem zgromadzonym w toku postępowania, dostarczały Zamawiającemu wystarczających podstaw do przyjęcia, że usługi wskazane przez wykonawcę zostały wykonane w sposób należyty. Dodatkowo Zamawiający zwrócił uwagę, że celem przywołanych regulacji jest umożliwienie Zamawiającemu przeprowadzenia weryfikacji co do należytego wykonania określonych usług, nie zaś doszukiwanie się potencjalnych rzekomych braków mających polegać na zastąpieniu referencji innymi dokumentami czy oświadczeniami własnymi. Powyższe stanowisko jest w pełni zasadne również w kontekście art. 128 ust. 5 ustawy PZP (którego naruszenie, nota bene, Odwołujący zarzuca w ramach niniejszego postępowania), bowiem wspomniany przepis stwarza Zamawiającemu możliwość samodzielnego, bezpośredniego zwrócenia się do podmiotów trzecich o przedstawienie określonych informacji i dokumentów. Tym samym ustawodawca przewidział dodatkowy mechanizm weryfikacyjny, pozwalający Zamawiającemu na usunięcie ewentualnych wątpliwości dotyczących treści przedłożonych dokumentów lub informacji przekazanych przez wykonawcę. Podobny cel realizowany jest między innymi poprzez art. 127 ustawy PZP. Zatem powyższa regulacja została wprowadzona w celu umożliwienia utrzymania oferty w postępowaniu oraz uniknięcia wykluczenia wykonawcy lub odrzucenia jego oferty wyłącznie z uwagi na ewentualne wątpliwości mogące powstać w związku ze złożonymi podmiotowymi środkami dowodowymi, referencjami lub innymi dokumentami składanymi przez wykonawcę. Przywołana regulacja potwierdza, że postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego nie powinno być prowadzone w sposób nadmiernie formalistyczny, a celem ww. procedury jest ustalenie rzeczywistego stanu faktycznego. Ustawodawca dopuścił zatem możliwość korzystania przez Zamawiającego z informacji i dokumentów pochodzących z różnych źródeł, bez konieczności każdorazowego żądania od wykonawcy przedstawienia określonego rodzaju dokumentu.

Podsumowując, Zamawiający wyjaśnił, że przeanalizował dokumenty przedłożone przez wykonawcę INKO i uznał, że usługi wskazane w wykazie zostały wykonane należycie. Ocena została dokonana na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w tym dokumentów przedłożonych przez wykonawcę na potwierdzenie spełniania warunków udziału w postępowaniu.

Jednocześnie Zamawiający podkreślił, że Odwołujący, formułując omawiany zarzut, nie wykazał, aby którakolwiek z usług

wskazanych przez INKO miałyby zostać wykonane nienależycie. Argumentacja Odwołującego sprowadza się wyłącznie do kwestionowania zakresu i rodzaju przedłożonych dokumentów, bez przedstawienia jakichkolwiek dowodów podważających prawidłowość wykonania usług przez wykonawcę INKO.

W konsekwencji, zdaniem Zamawiającego, zarzut nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym i jako taki nie zasługuje na uwzględnienie.

Przystępujący wskazał, że na wezwanie z 26 lutego 2026 r. Przystępujący złożył (pismem z 10 marca 2026 r., znak INKO/OG/AT/1368/26) wykaz usług wraz z kompletem dokumentów dla obu wykazanych zamówień:

- dla usługi nadzoru nad zadaniami „Prace na linii kolejowej E 30 na odcinku Kraków Główny Towarowy – Rudzice wraz z dobudową torów linii aglomeracyjnej” oraz „Prace na linii kolejowej nr 95 Kraków Mydlniki – Podłęże na odcinku Kościelniki – Podłęże” (poz. 1 wykazu): umowę nr 90/128/0010/17/Z/I z 14 czerwca 2017 r. zawartą przez PKP PLK z konsorcjum MP-MOSTY sp. z o.o. i DTŚ S.A., umowę podwykonawczą nr MP-2/90/128/0010/17/Z/I, na podstawie której Przystępujący faktycznie świadczył usługę nadzoru, Świadcstwo Przejęcia z 29 grudnia 2023 r. dla nadzorowanego kontraktu budowlanego oraz pismo DTŚ S.A. z 20 sierpnia 2025 r. (znak PR/KW/1394/25);
- dla usługi nadzoru w ramach Projektu „Modernizacja linii kolejowej E 30, odcinek Zabrze – Katowice – Kraków, etap IIb” (poz. 2 wykazu): umowę podwykonawczą nr MP-1/90/124/0004/17/Z/I do umowy nadzoru nr 90/124/0004/17/Z/I z 12 czerwca 2017 r., pismo PKP PLK z 31 lipca 2017 r. zatwierdzające Przystępującego jako podwykonawcę usługi nadzoru, Świadcstwo Przejęcia Odcinka robót 2A i 2B z 26 sierpnia 2022 r. oraz Świadcstwo Przejęcia Całości robót z 27 września 2022 r., a także pismo DTŚ S.A. z 9 kwietnia 2024 r. (znak PR/KW/875/24).

Przystępujący argumentował, że złożone Świadcstwa Przejęcia potwierdzają zatem osiągnięcie dokładnie tego rezultatu, którym IDW definiuje „wykonanie usługi” nadzoru, oraz dokumentują zakończenie i odbiór nadzorowanych robót budowlanych – a więc również element przedmiotowo konieczny sformułowanego warunku udziału w postępowaniu. Twierdzenie Odwołującego, jakoby Świadcstwa Przejęcia „nie odnosiły się w żaden sposób” do usługi nadzoru, pomija treść pkt 8.6.1 IDW: to sam Zamawiający powiązał wykonanie usługi nadzoru z wystawieniem Świadcstwa Przejęcia dla nadzorowanych robót. Świadcstwo Przejęcia jest przy tym dokumentem wystawianym w ramach procedury kontraktowej, w której uczestniczy inżynier/nadzór – dokumentuje więc nie tylko odbiór robót, lecz zwieńczenie czynności nadzorczych, dla których usługa była świadczona.

Przystępujący zwrócił uwagę, że przyczyny braku referencji zostały Zamawiającemu transparentnie udokumentowane pismami podmiotu, na rzecz którego Przystępujący świadczył usługi (DTŚ S.A. – lider konsorcjum nadzorczego). Z pism tych wynika wprost, że odmowa poświadczenia nie ma żadnego związku z jakością pracy Przystępującego: DTŚ S.A. odmawia poświadczenia wyłącznie dlatego, że PKP PLK nie udzieliła tożsamego poświadczenia samemu konsorcjum, a kontrakty znajdują się w okresie gwarancji i zgłaszania wad. Jest to klasyczna przyczyna niezależna od wykonawcy w rozumieniu § 9 ust. 1 pkt 2 in fine rozporządzenia – Przystępujący nie ma jakiegokolwiek wpływu ani na praktykę inwestora w zakresie wystawiania poświadczeń przed upływem okresu gwarancji, ani na pochodną od niej decyzję swojego zleceniodawcy.

W tej sytuacji Przystępujący wskazał, że - zgodnie z pkt 9.6.3 IDW i § 9 ust. 1 pkt 2 in fine rozporządzenia – złożył wraz z podmiotowymi środkami dowodowymi własne oświadczenie (pismo z 10 marca 2026 r.), w którym wskazał, że: przyczyną braku poświadczenia PKP PLK jest wyłącznie trwający okres gwarancji i zgłaszania wad; ani konsorcjum DTŚ S.A. i Mosty Kraków S.A., ani Zamawiający PKP PLK nie zgłaszały zastrzeżeń do należytego wykonania usługi; w związku z realizacją umów nie zostały naliczone żadne kary umowne ani żadna ze stron nie zgłaszała zamiaru ich naliczenia. Materiał złożony Zamawiającemu zawierał zatem wszystkie elementy przewidziane przepisami: dokumenty pochodzące od podmiotu, na rzecz którego usługi były świadczone (wyjaśniające przyczynę braku referencji), dokumenty obiektywnie dokumentujące rezultat usług (Świadcstwa Przejęcia) oraz oświadczenie własne wykonawcy.

Zdaniem Przystępującego bez znaczenia pozostaje eksponowana przez Odwołującego „odległość dat” pism DTŚ S.A. (9 kwietnia 2024 r. i 20 sierpnia 2025 r.) od terminu złożenia podmiotowych środków dowodowych. Odmowa wystawienia poświadczenia ma charakter trwały, a jej przyczyna – brak poświadczenia PKP PLK w okresie gwarancji – nie ustala. Ponawianie wystąpienia o dokument, którego wystawienia uprzednio odmówiono z przyczyn nadal aktualnych, byłoby czynnością pozbawioną jakiegokolwiek doniosłości. Ani rozporządzenie, ani IDW nie określają przy tym „terminu ważności” tego rodzaju pism.

Przystępujący poniósł, że zarzut Odwołującego całkowicie pomija okoliczność o znaczeniu zasadniczym: obie wykazane usługi nadzoru były świadczone na rzecz PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. – a więc na rzecz samego Zamawiającego, na jego własnych inwestycjach. To PKP PLK: (a) była stroną obu umów nadzoru i beneficjentem czynności nadzorczych; (b) pismem z 31 lipca 2017 r. zatwierdziła Przystępującego jako podwykonawcę usługi nadzoru; (c) na bieżąco, przez cały okres realizacji, odbierała efekty pracy zespołów nadzoru; (d) otrzymała od Inżyniera Świadcstwa Przejęcia dla nadzorowanych kontraktów; (e) nie naliczyła w związku z realizacją tych umów żadnych kar umownych ani nie zgłaszała zastrzeżeń do jakości nadzoru.

Przystępujący wskazał, że Zamawiający dysponował zatem własną, bezpośrednią i pełną wiedzą o przebiegu i jakości usług, na które powołał się Przystępujący – wiedzą dalej idącą niż jakakolwiek referencja, którą mógłby wystawić podmiot trzeci. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zamawiający przy badaniu podmiotowych środków

dowodowych może i powinien uwzględniać wiedzę posiadaną z urzędu, w szczególności, gdy dotyczy ona zamówień realizowanych na jego rzecz. Konstrukcja zarzutu Odwołującego prowadzi do wniosku oczywiście nieracjonalnego: Zamawiający miałby wzywać wykonawcę do przedstawienia zaświadczeń o faktach, które zna lepiej niż ktokolwiek inny – w sytuacji, w której to praktyka samego Zamawiającego (niewystawianie poświadczeń przed upływem okresu gwarancji) jest źródłem braku referencji. Gdyby usługi nadzoru były świadczone nienależycie, Zamawiający – jako ich bezpośredni odbiorca – miałby tego pełną świadomość i nie mógłby dokonać pozytywnej oceny spełniania warunku.

Przystępujący poniósł, że wezwanie w trybie art. 128 ust. 1 p.z.p. dotyczy podmiotowych środków dowodowych niezłożonych, niekompletnych lub zawierających błędy – żadna z tych sytuacji nie zachodzi: środki zostały złożone w terminie, są kompletne i wewnętrznie spójne. Z kolei wezwanie do wyjaśnień (art. 128 ust. 5 p.z.p.) aktualizuje się w razie wątpliwości zamawiającego – Zamawiający wątpliwości mieć nie mógł, skoro treść złożonych dokumentów korespondowała z jego własną wiedzą o przebiegu obu kontraktów.

Przystępujący wskazał, że – co najistotniejsze z perspektywy art. 554 ust. 1 pkt 1 p.z.p. – Odwołujący nie podnosi nawet, by wykazane usługi zostały wykonane nienależycie; nie wskazuje na żadną okoliczność faktyczną (wadę, opóźnienie, karę umowną, spór), która mogłaby podważać należyte wykonanie. Zarzut sprowadza się do tezy o formalnej niewystarczalności dokumentów. Skoro jednak hipotetyczne wezwanie z art. 128 p.z.p. mogłoby doprowadzić jedynie do potwierdzenia stanu, który Zamawiający już ustalił – i którego Odwołujący merytorycznie nie kwestionuje – zarzucane zaniechanie nie ma i nie może mieć wpływu na wynik Postępowania.

W ocenie Izby zarzut podlegał oddaleniu z następujących powodów. Jak wynika z ustalonego stanu sprawy, obie usługi wykonywane były na rzecz Zamawiającego. Izba dostrzega, że Przystępujący bezpośrednio związany był z generalnym wykonawcą i na jego rzecz świadczył bezpośrednio usługi, jednak nie sposób pominąć, że ostatecznym odbiorcą był Zamawiający. W ocenie Izby, mając na uwadze te okoliczności, formułowanie zarzutu o charakterze formalnym jest chybione. Izba przychyliła się do stanowiska Zamawiającego i Przystępującego, którzy argumentowali, że poza zwróceniem uwagi na kwestie formalne, Odwołujący nie wykazał, aby Przystępujący nie wykonał usług w sposób należyty. W tym zakresie nie została podjęta żadna inicjatywa dowodowa. Przystępujący, w ocenie Izby, przedstawił Zamawiającemu dokumenty, z których wynika powód zaniechania przedstawienia referencji i jak zasadnie podniósł Przystępujący, Odwołujący nie podjął również żadnej inicjatywy dowodowej co do wykazania, że podane w tych dokumentach powody zaniechania wystawienia referencji na rzecz Przystępującego już ustały i aktualnie nie ma przeszkód, aby takie referencje Przystępujący pozyskał. Ponadto, skoro finalnym odbiorcą usług jest Zamawiający, zgodzić się należy, że ewentualne wątpliwości – jeśli posiadał – mógł rozwiązać w oparciu o wiedzę własną, jaką nabył w związku z realizacją wskazanych w wykazie usług inwestycji. Nie zostało podważone ani nawet uprawdopodobnione przez Odwołującego, aby sporne usługi mogły być niewykonane należycie. Ponadto Odwołujący pominął, oświadczenie Przystępującego zawarte w piśmie z 10 marca 2026 r., zgodnie z treścią którego:

„Ze względu na trwający na ww. zadaniach okres gwarancji i zgłaszania wad Zamawiający PKP PLK nie udzielił poświadczenia należytego wykonania umowy.

Jednocześnie Konsorcjum DTŚ S.A. oraz Mosty Kraków S.A. jak również Zamawiający PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. nie zgłaszały zastrzeżeń do należytego wykonania usługi.

W związku z realizacją umowy nie zostały naliczone kary umowne ani żadna ze stron nie zgłaszała zamiaru ich wystawienia.

Powyższe fakty potwierdzają, że usługi zostały wykonane należycie.”.

Jak stanowi § 9 pkt 2) rozporządzenia Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii w sprawie podmiotowych środków dowodowych oraz innych dokumentów lub oświadczeń, jakich może żądać zamawiający od wykonawcy z dnia 23 grudnia 2020 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 2415)”

„W celu potwierdzenia spełniania przez wykonawcę warunków udziału w postępowaniu lub kryteriów selekcji dotyczących zdolności technicznej lub zawodowej, zamawiający może, w zależności od charakteru, znaczenia, przeznaczenia lub zakresu robót budowlanych, dostaw lub usług, żądać następujących podmiotowych środków dowodowych: 2) wykazu dostaw lub usług wykonanych, a w przypadku świadczeń powtarzających się lub ciągłych również wykonywanych, w okresie ostatnich 3 lat, a jeżeli okres prowadzenia działalności jest krótszy - w tym okresie, wraz z podaniem ich wartości, przedmiotu, dat wykonania i podmiotów, na rzecz których dostawy lub usługi zostały wykonane lub są wykonywane, oraz załączeniem dowodów określających, czy te dostawy lub usługi zostały wykonane lub są wykonywane należycie, przy czym dowodami, o których mowa, są referencje bądź inne dokumenty sporządzone przez podmiot, na rzecz którego dostawy lub usługi zostały wykonane, a w przypadku świadczeń powtarzających się lub ciągłych są wykonywane, a jeżeli wykonawca z przyczyn niezależnych od niego nie jest w stanie uzyskać tych dokumentów - oświadczenie wykonawcy; w przypadku świadczeń powtarzających się lub ciągłych nadal wykonywanych referencje bądź inne dokumenty potwierdzające ich należyte wykonywanie powinny być wystawione w okresie ostatnich 3 miesięcy;”.

W ocenie Izby zgromadzony w sprawie materiał pokazuje, że Przystępujący wykazał, że z przyczyn obiektywnych nie mógł pozyskać referencji od podmiotu, na rzecz którego wykonał usługi, na które powołał się w wykazie usług. Jednocześnie Przystępujący, zgodnie z ww. regulacją, przedłożył Zamawiającemu oświadczenie o należyтым wykonaniu

usług. Co istotne – Zamawiający jako finalny odbiorca usług nie zakwestionował tego oświadczenia, a jest podmiotem, który ma wiedzę na temat wykonania tych usług.

W tych okolicznościach Izba nie dopatrzyła się zaniechania przez Zamawiającego naruszenia art. 128 ust. 1 ustawy Pzp w zakresie wskazanym przez Odwołującego w treści zarzutu, co skutkowało jego oddalenie.

Ad zarzutów nr 4 i 5

Najważniejsze argumenty powołane przez Odwołującego w treści zarzutów sprowadzają się do wskazania, że:

- Z § 9 ust. 7 i 8 WU wynika również bezwzględny zakaz podejmowania jakiejkolwiek dodatkowej pracy zarobkowej przez Inżyniera Projektu oraz co do zasady zakaz dodatkowej pracy dla pozostałych członków zespołu stałego: „Zamawiający zastrzega, iż następujące osoby: 1) Inżynier Projektu nie mogą podejmować w czasie realizacji Umowy dodatkowego zajęcia zarobkowego, bez względu na podstawę prawną podejmowania takiego zajęcia. Pozostałe osoby wchodzące w skład Zespołu stałego nie mogą podejmować w czasie realizacji Umowy dodatkowego zajęcia zarobkowego, bez względu na podstawę prawną podejmowania takiego zajęcia, chyba że Zamawiający wyrazi na to pisemną zgodę. Zamawiający nie wyrazi zgody, o której mowa w ust. 7, jeżeli charakter i termin zajęć zarobkowych lub ich rozmiar uniemożliwi lub utrudni należyte wykonanie obowiązków przewidzianych w Umowie lub spowoduje wystąpienie konfliktu interesów.” Zamawiający w § 9 ust. 9 WU zastrzegł również, że Wykonawca lub jego podwykonawca ma obowiązek zatrudnienia na podstawie umowy o pracę osób wykonujących czynności związane z realizacją Umowy tj. pracownicy biurowi/administracyjni w zakresie obsługi sekretariatu dla Kontraktu.
- Wykonawca INKO zaoferował, że zrealizuje zamówienie zgodnie z wymaganiami określonymi w SWZ za całkowitą cenę netto 7 479 108,00 PLN plus należny podatek VAT 1 720 194,84 PLN, co stanowi całkowitą cenę brutto 9 199 302,84 PLN. INKO w złożonej ofercie oświadczyło ponadto, że cena brutto uwzględnia wszystkie wymagania SWZ oraz obejmuje wszelkie koszty bezpośrednie i pośrednie, jakie poniesie wykonawca z tytułu prawidłowego i terminowego wykonania całości przedmiotu zamówienia, zysk oraz wszelkie wymagane przepisami podatki i opłaty, a w szczególności podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy.
- W odpowiedzi na wezwanie pismem z dnia 30.12.2025 r. INKO przedłożyło szczegółową kalkulację wynagrodzenia za realizację zamówienia (załącznik nr 8 do wyjaśnień rażąco niskiej ceny z 30.12.2025 r.) oraz harmonogram pracy personelu inżyniera (załącznik nr 8a do wyjaśnień rażąco niskiej ceny), z których wynika, że zasadniczą część personelu stałego, w tym wyspecjalizowani inspektorzy nadzoru branżowego oraz specjaliści techniczni, została wyceniona na poziomie 5 500,00 zł miesięcznie, niezależnie od zakresu obowiązków, odpowiedzialności, doświadczenia oraz wymaganych kwalifikacji. Poza stanowiskiem obsługi sekretariatu, dla którego przewidziano umowę o pracę oraz poza inżynierem projektu, dla którego przewidziano stawkę 9 000,00 zł miesięcznie, pozostały personel stały będzie zatrudniony na podstawie umowy cywilnoprawnej z wynagrodzeniem w wysokości 5 500,00 zł miesięcznie.
- proponowane wynagrodzenie miesięczne (5 500,00 zł) jest praktycznie równe minimalnemu wynagrodzeniu. Przy czym Odwołujący podkreślił, że za taką samą stawkę pracować będą inspektorzy nadzoru oraz asystenci, a zatem wynagrodzenie wysoko wyspecjalizowanych inspektorów nadzoru zostało zrównane z wynagrodzeniem personelu pomocniczego.
- W opinii Odwołującego przyjęcie jednolitej, bliskiej minimalnej stawki dla praktycznie wszystkich stanowisk w zakresie personelu stałego stanowi potwierdzenie, że kalkulacja została stworzona na potrzeby wyjaśnień rażąco niskiej ceny i nosi znamiona sztucznego zaniżenia kosztów, a nie rzeczywistego odwzorowania kosztów rynkowych zatrudnienia poszczególnych specjalistów.
- Na potwierdzenie realności przyjętych kosztów INKO przedstawiło zobowiązanie poszczególnych członków personelu do świadczenia usług w trakcie trwania kontraktu, w których wskazano wynagrodzenia odpowiadające wartościom przyjętym w kalkulacji oferty (załącznik nr 13 do wyjaśnień rażąco niskiej ceny). Jednocześnie przedłożono dokumenty mające potwierdzać dostępność kadry (załącznik nr 3 do wyjaśnień rażąco niskiej ceny), obejmujące zarówno umowy o pracę, jak i umowy cywilnoprawne. Odwołujący zwrócił uwagę, że w przedstawionych dokumentach wszystkie kwoty wynagrodzeń zostały zanonimizowane, a zatem brak jest możliwości weryfikacji, czy rzeczywiste warunki współpracy odpowiadają kwotom przyjętym w kalkulacji. Z kolei zobowiązania poszczególnych członków personelu do świadczenia usług w trakcie trwania kontraktu zostały sporządzone wyłącznie na potrzeby wyjaśnień rażąco niskiej ceny i nie odzwierciedlają realnych wartości wynagrodzeń płaconych personelowi.
- Składane wraz z wyjaśnieniami rażąco niskiej ceny dowody nie odzwierciedlają rzeczywistych stosunków między personelem, podmiotami zewnętrznymi, a INKO. Przykładowo, INKO przedstawiło umowę o pracę zawartą z panią B.B. i jednocześnie odrębne oświadczenie, zgodnie z którym ta sama osoba ma świadczyć usługi w ramach działalności gospodarczej, a zatem skoro dana osoba jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę, to jako nielogiczne jawi się przedstawianie odrębnego zobowiązania „dopasowanego” wyłącznie do tworzonej na potrzeby wyjaśnień rażąco niskiej ceny kalkulacji. Bardziej logicznym byłoby udostępnienie umowy o pracę wraz z wynagrodzeniem.

- Dodatkowo w załączniku nr 3 do wyjaśnień rażąco niskiej ceny z dnia 30.12.2025 r. (strona 11) znajduje się aneks do umowy o obsługę prawną, z którego mimo częściowej anonimizacji wynika, że wynagrodzenie ryczałtowe wynosi 3 000,00 zł za 25 godzin pracy, z kolei za każdą kolejną godzinę pracy kancelarii należy się 300,00 zł. W wyjaśnieniach rażąco niskiej ceny INKO przyjmuje koszt obsługi prawnej na poziomie 300 zł za dzień (vide załącznik 8a – Harmonogram Pracy Personelu Inżyniera dla Zadania), co odpowiada ok. 37,50 zł za godzinę pracę kancelarii prawnej! INKO zatem zaniżyło rzeczywiste koszty ponad ośmiokrotnie.
- Odwołujący zwraca uwagę, że INKO zaoferowało ceny nierynkowe, rażąco niskie w odniesieniu do wynagrodzenia praktycznie wszystkich członków personelu stałego i zmiennego. Odwołujący dokonując oceny stawek odwołał się do opracowania SEKOCENBUD, będącego bazą cenową stosowaną na rynku usług budowlanych do sporządzenia kosztorysów (Zeszyt 35/2025, II kwartał 2025 r.). Porównanie wskazuje, że w przypadku wymienionych poniżej pozycji cenowych INKO zaproponowało stawki niższe niż minimalne stawki rynkowe ujęte w SEKOCENBUDZIE.
- Łączne minimalne niedoszacowanie w zakresie samych kosztów personelu wynosi zatem 1 490 434,47 zł netto, co przekłada się na łączne minimalne miesięczne niedoszacowanie oferty na poziomie 30 417,03 zł (łącznie minimalne dzienne niedoszacowanie na poziomie 1 448,43 zł) - wyłącznie w zakresie kosztów personelu. Przedmiotowe niedoszacowanie nie może zostać pokryte z rezerwy na ryzyko przewidzianej przez INKO w wysokości 400 000,00 zł. Rezerwa jest niewystarczająca w stosunku do skali zidentyfikowanych braków w kalkulacji.
- W wyjaśnieniach rażąco niskiej ceny z dnia 30.12.2025 r. (strona 9) INKO wskazało, iż przy kalkulacji kosztów pracodawcy dla personelu biurowego przyjęto składkę na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości 0,67%, powołując się na rzekomo uzyskaną zgodę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.
- INKO nie przedstawiło żadnego dowodu potwierdzającego wysokość stosowanej składki wypadkowej, w szczególności decyzji właściwego organu w tym zakresie. INKO ograniczyło się wyłącznie do gołosłownego oświadczenia, które nie może zostać uznane za wystarczające dla wykazania realności przyjętych założeń kosztowych. W konsekwencji brak przedstawienia stosownego dokumentu uniemożliwia weryfikację, czy przyjęta przez Wykonawcę kalkulacja kosztu prawidłowego funkcjonowania biura jest prawdziwa.
- Twierdzenia w zakresie wysokości rezerwy nie znajdują potwierdzenia w realiach rynkowych, a przede wszystkim w wymaganiach dokumentacji przetargowej.
- Przy przyjętych przez Wykonawcę (już zaniżonych) stawkach ok. 5.500 zł za świadczenie pracy przez jedną osobę w miesiącu kwota 400.000 zł odpowiada ok. 72 miesiącom pracy jednego pracownika, co w przeliczeniu na okres realizacji kontraktu oznacza możliwość sfinansowania maksymalnie 1–2 dodatkowych osób.
- Jak wynika z wyżej cytowanych wyjaśnień rażąco niskiej ceny rezerwa ma pokrywać m. in. Dodatkowe koszty i ryzyka związane z zatrudnieniem całego personelu przez cały okres trwania umowy (dodatkowe szkolenia i badania lekarskie, zastępstwa, wszelkie koszty związane z zatrudnieniem nie objęte waloryzacją) oraz koszty wydłużenia kontraktu, czy też wzrost kosztów eksploatacyjnych (paliwo, media, najem). W konsekwencji rezerwa przeznaczona na dodatkowy personel jest jeszcze niższa niż deklarowane 400 000,00 zł. W świetle powyższego należy uznać, że rezerwa jest na rażąco niskim poziomie względem zobowiązań wykonawcy i nie uwzględnia realnych kosztów realizacji zamówienia w całym okresie trwania umowy. Biorąc pod uwagę, że ryzyko stanowi integralny element kalkulacji ceny, jego niedoszacowanie prowadzi do wniosku, iż zaoferowana cena bez wątpienia jest rażąco niska.
- W niniejszym stanie faktycznym przedstawione przez INKO wyjaśnienia powinny wzbudzić wątpliwości Zamawiającego w zakresie sposobu kalkulacji cen jednostkowych, w szczególności w zakresie przyjętych stawek wynagrodzenia personelu oraz środków przeznaczonych na rezerwę. Zamawiający w kierowanych wezwaniach nie odniósł się szczegółowo do poziomu stawek odbiegających od realiów rynkowych, a zatem w przypadku nieuwzględnienia zarzutu dot. zaniechania odrzucenia oferty złożonej przez INKO, pomimo że wyjaśnienia w zakresie rażąco niskiej ceny potwierdzają, że oferta INKO zawiera rażąco niską cenę w stosunku do przedmiotu zamówienia, zasadnym jest uwzględnienie przedmiotowego zarzutu i nakazanie Zamawiającemu wezwanie INKO do udzielenia dalszych wyjaśnień w zakresie cen jednostkowych dot. stawek miesięcznych i dziennych personelu konsultanta oraz wartości oferty przeznaczonej na rezerwę.

Zamawiający w odpowiedzi na odwołanie podniósł, że oferta wykonawcy INKO została sporządzona i złożona w sierpniu 2025 r., przy uwzględnieniu obowiązujących wówczas przepisów prawa pracy, w tym wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz minimalnej stawki godzinowej obowiązujących na dzień składania ofert. Tym samym ocena prawidłowości kalkulacji kosztów osobowych powinna być dokonywana według stanu prawnego i gospodarczego istniejącego w dacie sporządzenia oferty, a nie z uwzględnieniem późniejszych zmian legislacyjnych lub wzrostu kosztów zatrudnienia.

Zamawiający wyjaśnił, że ustalił, że wszystkie pozycje kosztowe dotyczące personelu oraz współpracowników wskazane przez wykonawcę INKO spełniały wymagania wynikające z przepisów obowiązujących w dacie złożenia oferty.

Zamawiający podniósł, że Odwołujący nie wykazał natomiast, aby którakolwiek z przyjętych przez wykonawcę stawek pozostawała poniżej ustawowych minimów lub była niemożliwa do zastosowania w realiach rynkowych istniejących w 2025 r.

Co więcej, z wyjaśnień złożonych przez wykonawcę wynika, że przewidział on również rezerwę finansową przeznaczoną na pokrycie potencjalnego wzrostu kosztów realizacji zamówienia. W ocenie Zamawiającego rezerwa może zostać wykorzystana przede wszystkim na pokrycie kosztów wzrostu minimalnego wynagrodzenia za pracę, wzrostu kosztów zatrudnienia lub innych obciążeń publicznoprawnych mogących zaistnieć w trakcie realizacji umowy.

Twierdzenia Odwołującego pomijają zatem fakt, że wykonawca uwzględnił w swojej kalkulacji mechanizmy pozwalające na absorpcję części ryzyk związanych ze zmianami kosztów realizacji zamówienia.

Odnosząc się natomiast do twierdzeń dotyczących nieprzedstawienia przez INKO dokumentów potwierdzających możliwość zastosowania obniżonej składki ubezpieczeniowej, Zamawiający wskazuje, że nie powziął w tym zakresie uzasadnionych wątpliwości.

Zamawiający zaznaczył, że wysokość podawanej przez wykonawcę składki, jest znana Zamawiającemu. W konsekwencji Zamawiający nie znalazł podstaw do kierowania do wykonawcy dodatkowych wezwań lub żądania dalszych dokumentów w tym zakresie.

Zdaniem Zamawiającego niezasadne są również twierdzenia Odwołującego dotyczące poziomu wynagrodzeń przewidzianych dla poszczególnych członków personelu.

Okoliczność, że Odwołujący uznaje określone stawki za niewystarczające lub nierynkowe, nie może sama w sobie prowadzić do zakwestionowania wyjaśnień wykonawcy.

Zdaniem Zamawiającego kluczowe znaczenie ma fakt, iż wskazane wynagrodzenia pozostają zgodne z przepisami prawa pracy jak również realność tych stawek została potwierdzona stosownymi i kompletnymi oświadczeniami osób wskazanych do realizacji zamówienia.

Zamawiający wskazał, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Krajowej Izby Odwoławczej, zamawiający nie jest uprawniony do kwestionowania poziomu wynagrodzeń w sytuacji, w której spełniają one wymogi przewidziane przepisami prawa pracy.

Jednocześnie Zamawiający zwrócił uwagę, że wskazywane przez Odwołującego pojedyncze nieścisłości lub rozbieżności występujące w niektórych oświadczeniach nie mogą prowadzić do automatycznego podważenia całokształtu wyjaśnień złożonych przez wykonawcę INKO. Zamawiający podniósł, że ewentualne incydentalne uchybienia należy oceniać przez pryzmat całego materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu.

W ocenie Zamawiającego nie miały one charakteru istotnego i nie wpływały na kompleksową ocenę złożonych wyjaśnień.

W konsekwencji Zamawiający uznał, że wyjaśnienia złożone przez wykonawcę INKO w zakresie kalkulacji ceny są spójne, wiarygodne i wystarczające do wykazania, że oferta nie zawiera rażąco niskiej ceny. Z kolei Odwołujący – pomimo ciążącego na nim obowiązku dowodowego w zakresie wykazania rażąco niskiej ceny – nie przedstawił dowodów pozwalających na skuteczne podważenie oceny Zamawiającego.

Zamawiający podniósł, że Odwołujący nie wykazał w sposób skuteczny, ażeby szczegółowa kalkulacja kosztów realizacji zamówienia INKO (załącznik nr 8 do wyjaśnień z dnia 30.12.2025 r.) oraz harmonogram pracy personelu Inżyniera (załącznik nr 8a do wyjaśnień z dnia 30.12.2025 r.) zawierały założenia uniemożliwiające prawidłową realizację zamówienia. Stanowisko i argumentacja Odwołującego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przyjętymi przez wykonawcę założeniami kosztowymi i organizacyjnymi, bez przedstawienia dowodów podważających prawidłowość kalkulacji.

W ocenie Zamawiającego wbrew twierdzeniom Odwołującego należy zaznaczyć, że przedłożone przez INKO oświadczenia poszczególnych członków zespołu stanowią wiarygodny dowód podlegający ocenie Zamawiającego potwierdzający realność kalkulacji.

Zamawiający podkreślił, że poszczególni członkowie zespołu zobowiązali się do współpracy z wykonawcą na określonych warunkach finansowych.

Zamawiający wskazał, że nie znajduje podstaw do kwestionowania prawdziwości i prawidłowości oświadczeń oraz dokumentów prezentowanych przez wykonawcę w odpowiedzi na wezwanie do wyjaśnień RNC.

Zamawiający zwrócił również uwagę, że formułując zarzut rażąco niskiej ceny, Odwołujący zobowiązany jest do wykazania, zgodnie z ciążącym na nim obowiązkiem dowodowym, że cena zaoferowana przez określonego wykonawcę jest niewystarczająca do należytego wykonania zamówienia. Natomiast w ramach podniesionej argumentacji Odwołujący podejmuje wyłącznie próbę prowadzenia polemiki z prawidłowymi ustaleniami Zamawiającego, dokonanymi na etapie badania i oceny ofert. Odwołujący, co kluczowe, również nie jest w stanie samodzielnie wykazać rażąco niskiego charakteru ceny zaoferowanej przez wykonawcę INKO.

Zamawiający podniósł, że podnoszenie w ramach złożonego odwołania wątpliwości co do nierealności zaoferowanych stawek wynagrodzenia przez poszczególnych członków zespołu Wykonawcy, nie stanowi wykazania w sensie dowodowym rażąco niskiej ceny. Jest to co najwyżej próba prowadzenia polemiki z cenami zaoferowanymi przez konkurencyjny podmiot.

Zamawiający wyraził przekonanie, że pojawiające się pojedyncze omyłki czy braki w przedłożonej dokumentacji lub oświadczeniach, nie pozbawiają dokumentów waloru dowodowego, które powinny być oceniane całościowo oraz badane w kontekście całkowitej ceny zaoferowanej przez wykonawcę w ramach niniejszego postępowania.

Odnoszenie cen ofertowych INKO do wartości wynikających z SEKOCENBUD-u oraz innych opracowań kosztorysowych, zdaniem Zamawiającego, nie znajduje uzasadnienia w świetle zasad dotyczących sposobu kosztorysowania i ofertowania, jak również w kontekście sposobu (metodologii) badania oraz weryfikowania przez Zamawiającego rażąco niskiej ceny. Zamawiający argumentował, że nie może kwestionować ceny INKO jako rażąco niskiej, opierając się na informacjach o stawkach personelu ofertowanych na innych - podobnych - kontraktach infrastrukturalnych.

Zamawiający podniósł też, że w wyjaśnieniach wykonawcy nie ujawniły się obiektywne wątpliwości skutkujące koniecznością wezwania wykonawcy do składania dalszych wyjaśnień.

Takimi okolicznościami z pewnością nie są były stawki wynagrodzenia, zgodne z normami prawa pracy, które w ocenie Odwołującego sprawiają lub mogą sprawiać wrażenie stawek niskich. Zamawiający był bowiem zobowiązany do dokonania oceny wyjaśnień złożonych w odpowiedzi na pierwsze wezwanie do złożenia wyjaśnień rażąco niskiej ceny. Wyjaśnienia wykonawcy zostały ocenione w sposób pozytywny, stąd też Zamawiający w okolicznościach niniejszej sprawy nie znalazł podstaw do kierowania dalszych wezwań w trybie art. 224 ust. 1 ustawy PZP.

Przystępujący argumentował, że cena rażąco niska to cena, za którą nie da się wykonać zamówienia – nierealistyczna, nieadekwatna do zakresu i kosztów prac, zakładająca wykonanie zamówienia poniżej jego rzeczywistych kosztów (por. wyrok KIO 836/25). Ocena dotyczy realności ceny całkowitej oferty, a nie hipotetycznej optymalności poszczególnych składników kalkulacji. Odwołujący kwestionuje wyłącznie wybrane pozycje kalkulacji (stawki personelu, obsługa prawna, rezerwa), co samo w sobie nie jest wystarczające dla wykazania rażąco niskiej ceny.

Przystępujący wskazał, że dwukrotnie – pismami z 30 grudnia 2025 r. oraz z 15 kwietnia 2026 r. – złożył wyczerpujące wyjaśnienia wraz z dowodami: szczegółową kalkulacją wynagrodzenia (Załącznik nr 8), Harmonogramem Pracy Personelu Inżyniera (Załącznik nr 8a), podpisanymi zobowiązaniami poszczególnych członków personelu do świadczenia usług za stawki przyjęte w kalkulacji (Załącznik nr 13), dokumentami potwierdzającymi dostępność kadry, ofertami dostawców (biuro, laboratorium, ubezpieczenie) oraz wyliczeniem kosztów pracodawcy. Wyjaśnienia te zostały przez Zamawiającego poddane szczegółowej, dwuetapowej weryfikacji i ocenione pozytywnie.

Przystępujący argumentował, że zarzut niedoszacowania oferty o 1 490 434,47 zł opiera się w całości na zestawieniu stawek z opracowania SEKOCENBUD. Opracowanie to jest bazą cenową służącą sporządzaniu kosztorysów robót budowlanych i prezentuje uśrednione koszty wynagrodzeń – nie stanowi natomiast cennika rynku usług nadzoru inwestorskiego, ani tym bardziej dowodu cen minimalnych, poniżej których świadczenie usług jest niemożliwe. Porównanie dokonane przez Odwołującego jest nadto wadliwe metodologicznie: zestawia przeliczone na dniówki miesięczne wynagrodzenia ryczałtowe za dyspozycyjność członków personelu (przy zróżnicowanym, wynikającym z HPPi rzeczywistym zaangażowaniu) z kosztorysowymi stawkami dziennymi pełnego zatrudnienia. Z samej tabeli Odwołującego wynika przy tym, że część pozycji mieści się w przedziałach rynkowych, a różnice względem wartości minimalnych dla pozostałych pozycji wynoszą od 8 do 138 zł dziennie – co obrazuje, że spór dotyczy poziomu marginesu, a nie realności ceny.

Dowody z dokumentów prywatnych o charakterze uśrednionym nie mogą przeważać nad konkretnymi, zindywidualizowanymi dowodami złożonymi przez Przystępującego – w szczególności nad imiennymi zobowiązaniami członków personelu, którzy potwierdzili gotowość świadczenia usług za wynagrodzenie przyjęte w kalkulacji. Odwołujący nie przedstawił żadnego dowodu, że którakolwiek ze wskazanych osób nie będzie świadczyła usług za umówione wynagrodzenie.

Przystępujący wskazał, że koszty obsługi prawnej, składka wypadkowa czy wysokość rezerwy stanowią pozycje o wartości marginalnej w stosunku do ceny oferty i nie mogą przesądzać o jej rażąco niskim charakterze. Niezależnie od tego: rezerwa (400 000 zł netto) stanowi wyłącznie dodatkowy bufor ponad pełną wycenę kosztów personelu i kosztów ogólnych – kalkulacja nie wymaga „pokrywania” z rezerwy żadnych kosztów podstawowych; obok rezerwy kalkulacja przewiduje odrębnie koszty ogólne (100 000 zł) oraz zysk (100 000 zł). Zarzut sprzeczności modelu zatrudnienia z § 9 ust. 7 i 8 WU jest chybiony – przywołane postanowienia dotyczą okresu realizacji Umowy i przewidują mechanizm zgody Zamawiającego dla członków Zespołu stałego (poza Inżynierem Projektu); kalkulacja Przystępującego uwzględnia pełną dyspozycyjność personelu stałego zgodnie z wymaganiami OPZ i WU.

Odnosząc się do kosztów członka personelu wymaganego SWZ – prawnika to Przystępujący podkreślił, że mecenas dr A.Z. nie jest pracownikiem Kancelarii Kaczor, K., P., Wypiór – Adwokaci Spółka Partnerska Spółka Komandytowa – i taka informacja nie wynika ze złożonych wyjaśnień RNC. Co więcej jest faktem powszechnie znanym i weryfikowalnym, że działa ona w ramach zupełnie innej Kancelarii. Kwestie kosztów związanych z bieżącą obsługą prawną Przystępującego a pełnieniem funkcji prawnika w ramach realizacji przedmiotu zamówienia są względem siebie irrelewantne, a argumentacja w tym zakresie jest całkowicie chybiona.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 224 ust. 1 ustawy Pzp Przystępujący wskazał, że Odwołujący pomija fakt, że Zamawiający wzywał Przystępującego do wyjaśnień dwukrotnie: pismem z 15 grudnia 2025 r. oraz pismem z 10 kwietnia 2026 r. – przy czym drugie wezwanie dotyczyło wprost m.in. stawek miesięcznych personelu oraz spójności wartości wynagrodzenia, a więc dokładnie tych kwestii, których wyjaśnienia domaga się Odwołujący.

Przystępujący argumentował, że udzielił wyczerpujących odpowiedzi, które zostały uznane przez Zamawiającego jako wyczerpujące i adekwatne do zadanych pytań.

W ocenie Izby, orzekając w granicy zarzutów, ten zakres odwołania podlegał oddaleniu. Jak zasadnie wskazał Zamawiający, Odwołujący w treści zarzutu skoncentrował się na wyrażeniu krytycznej opinii względem złożonych przez Przystępującego wyjaśnień rażąco niskiej ceny oraz poddaniu w wątpliwość ich wiarygodności. Zasadnie podnieśli Zamawiający z Przystępującym, że Odwołujący zaniechał jakiejkolwiek inicjatywy dowodowej w celu wykazania, że zaoferowana przez Przystępującego cena jest nierealna, tj., że za zaoferowaną cenę Przystępujący nie podola realizacji przedmiotu zamówienia zgodnie z wymaganiami Zamawiającego. Złożony przez Odwołującego dowód, tj. fragment SECOCENBUD nie może przesądzić o uwzględnieniu odwołania, ponieważ nie odzwierciedla sytuacji Przystępującego. Aby uznać zasadność zarzutu Odwołujący powinien dążyć do wykazania, że cena którą Przystępujący zaoferował jest nierealna, a złożone przez niego dowody na jej poparcie są niewiarygodne. Jednak Odwołujący nie podważył przedstawionych przez Przystępującego wraz z wyjaśnieniami dowodów, w szczególności nie obalił prawdziwości ani wiarygodności złożonych oświadczeń, które Przystępujący złożył w celu wykazania, że skalkulowane przez niego stawki pracy tych osób są realne. Izba wskazuje, że każdy wykonawca działa w warunkach mu właściwych i w tym przejawia się jego zdolność do oferowania konkurencyjnych cen. W zakresie stanowiska wskazanego w pkt 69 uzasadnienia odwołania odnoszącego się do składki na ubezpieczenie w wysokości 0,67%, Izba wskazuje, że choć optymalnie byłoby, gdyby Przystępujący wykazał tą okoliczność stosownym dowodem, to jednak zwrócić należy uwagę, że złożone w wyjaśnieniach oświadczenie Przystępującego nie zostało w odwołaniu w żaden sposób zakwestionowane (poza poddaniem go w wątpliwość).

Izba wskazuje, że zaoferowana przez wykonawcę cena ma być realna, tj. pozwalać na wykonanie zamówienia na warunkach wskazanych przez zamawiającego, bez straty dla wykonawcy. Choć Odwołujący podał szereg argumentów w celu poddania w wątpliwość zaoferowane przez Przystępującego ceny i złożonych wyjaśnień, to nie wykazał w sposób niewątpliwy, aby realizacja zamówienia była niemożliwa za zaoferowaną przez Przystępującego cenę. Okoliczność, że cena Przystępującego jest niska nie świadczy o tym, że nie podła on realizacji zamówienia za taką cenę.

Zarzut zaniechania wezwania Przystępującego do kolejnych wyjaśnień nie został zdaniem Izby wykazany przez Odwołującego. Nie jest jasne dla Izby jaki zakres miałby być wyjaśniany w drodze kolejnego wezwania. Okoliczności, jakie Odwołujący podał w wątpliwość były przedmiotem wyjaśnień, zostały poparte dowodami a Odwołujący nie wykazał, aby dowody te nie były wiarygodne, w tym nie przedstawił (poza wyciągiem z SECOCENBUD) żadnych dowodów, które potwierdzałyby zasadność odrzucenia oferty Przystępującego, bądź zasadność skierowania do niego kolejnego wezwania.

W tych okolicznościach zarzuty należało oddalić.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sprawy na podstawie art. 575 ustawy z dnia 11 września 2019 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1605 ze zm.) oraz § 8 ust. 2 pkt 1) związku z § 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z §5 pkt 1 i 2 lit b) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 2020 r. w sprawie szczegółowych rodzajów kosztów postępowania odwoławczego, ich rozliczania oraz wysokości i sposobu pobierania wpisu wysokości wpisu od odwołania (Dz. U. z 2020 r. poz. 2437).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Przewodnicząca:.....

.....
.....